

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/53/UE

z dnia 20 listopada 2013 r.

w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych i uchylająca dyrektywę 94/25/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających⁽³⁾ została przyjęta w kontekście tworzenia rynku wewnętrznego, aby doprowadzić do harmonizacji poziomu bezpieczeństwa rekreacyjnych jednostek pływających we wszystkich państwach członkowskich i aby usunąć przeszkody w handlu rekreacyjnymi jednostkami pływającymi między państwami członkowskimi.

(2) Początkowo dyrektywa 94/25/WE obejmowała jedynie rekreacyjne jednostki pływające o minimalnej długości

kadłuba 2,5 m i maksymalnej długości kadłuba 24 m. Dyrektywa 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 94/25/WE⁽⁴⁾ rozszerzyła zakres stosowania dyrektywy 94/25/WE, aby uwzględnić w zmienionej dyrektywie skutery wodne oraz zintegrowane wymagania w zakresie ochrony środowiska przez przyjęcie granicznych wielkości emisji spalin (CO, HC, NO_x i cząstek stałych) i poziomu hałasu dla silników napędowych zarówno z zapłonem samoczynnym, jak i iskrowym.

(3) Dyrektywa 94/25/WE jest oparta na zasadach nowego podejścia, określonych w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej i norm⁽⁵⁾. Ustanawia ona więc jedynie zasadnicze wymagania dotyczące rekreacyjnych jednostek pływających, pozostawiając szczegóły techniczne do przyjęcia Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu (CEN) oraz Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu Elektrotechniki (Cenelec), zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽⁶⁾. Zgodność z ustanowionymi w ten sposób normami zharmonizowanymi, których numery odniesienia są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zapewnia domniemanie zgodności z wymaganiami dyrektywy 94/25/WE. Doświadczenie wykazało, że te podstawowe zasady sprawdziły się w przedmiotowym sektorze oraz powinny zostać utrzymane i jeszcze silniej propagowane.

(4) Postęp techniczny na rynku spowodował jednak pojawienie się nowych kwestii w zakresie wymagań środowiskowych dyrektywy 94/25/WE. Aby uwzględnić ten postęp i udzielić wyjaśnień dotyczących ram, w których wyroby objęte niniejszą dyrektywą mogą być wprowadzane do obrotu, należy zmienić i wzmocnić pewne

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 30.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w *Dzienniku Urzędowym*) i decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 214 z 26.8.2003, s. 18.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

- aspekty dyrektywy 94/25/WE, a w celu zwiększenia przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać uchylona i zastąpiona niniejszą dyrektywą.
- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁾ ustanawia przepisy horyzontalne dotyczące akredytacji jednostek oceniających zgodność, oznakowania CE oraz unijnych ram nadzoru rynku i kontroli wyrobów wprowadzanych do obrotu w Unii; przepisy te mają zastosowanie również do wyrobów objętych niniejszą dyrektywą.
- (6) Decyzja nr 768/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu ⁽²⁾ ustanawia wspólne zasady i przepisy odniesienia dla celów prawodawstwa oparte na zasadach nowego podejścia. Aby zapewnić spójność z innym prawodawstwem sektorowym dotyczącym wyrobów, należy dostosować niektóre przepisy niniejszej dyrektywy do tej decyzji, o ile szczególny charakter sektora nie wymaga odmiennego rozwiązania. W związku z tym niektóre definicje, ogólne obowiązki podmiotów gospodarczych, domniemanie zgodności, zasady oznakowania CE, wymagania wobec jednostek oceniających zgodność i procedury związane z notyfikacją oraz przepisy dotyczące procedur postępowania z wyrobami stwarzającymi zagrożenie powinny być dostosowane do tej decyzji. Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej ⁽³⁾ przewiduje procedurę sprzeciwu wobec norm zharmonizowanych, w przypadku gdy takie normy nie spełniają w pełni wymagań niniejszej dyrektywy.
- (7) W celu ułatwienia zrozumienia i jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy przez podmioty gospodarcze i organy krajowe należy sprecyzować zakres stosowania i definicje dyrektywy 94/25/WE. Należy w szczególności wyjaśnić, że pojazdy ziemnowodne są wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. Należy również określić, jakie rodzaje kanadyjek i kajaków są wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, oraz wyjaśnić, że jedynie skutery wodne przeznaczone do celów sportowych i rekreacyjnych są objęte niniejszą dyrektywą.
- (8) Należy również sformułować definicje „jednostki pływającej zbudowanej na własny użytek”, „długości kadłuba” i „prywatnego importera”, specyficzne dla tego sektora, aby ułatwić zrozumienie i jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy. Konieczne jest rozszerzenie obecnej definicji „silnika napędowego”, by objęła ona również innowacyjne rozwiązania napędowe.
- (9) Wyroby objęte niniejszą dyrektywą wprowadzane do obrotu w Unii lub oddawane do użytku powinny być zgodne z obowiązującym prawodawstwem unijnym, a podmioty gospodarcze powinny być odpowiedzialne za zgodność wyrobów, stosownie do roli odgrywanej przez nie w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo, oraz ochronę konsumentów i środowiska, a także zagwarantować uczciwą konkurencję na rynku unijnym.
- (10) Wszystkie podmioty gospodarcze działające w łańcuchu dostaw i dystrybucji powinny wprowadzić odpowiednie środki mające na celu zapewnienie, aby wyroby objęte niniejszą dyrektywą nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska, gdy są prawidłowo zbudowane i utrzymywane, oraz aby podmioty te udostępniały na rynku jedynie wyroby zgodne z odpowiednim prawodawstwem unijnym. Niniejsza dyrektywa powinna zapewnić przejrzysty i proporcjonalny podział obowiązków odpowiadających roli poszczególnych podmiotów w łańcuchu dostaw i dystrybucji.
- (11) Z uwagi na fakt, że niektóre zadania mogą być wykonywane wyłącznie przez producenta, zachodzi konieczność wyraźnego rozróżnienia między producentem a podmiotami stanowiącymi dalsze ogniwa łańcucha dystrybucji. Ponadto należy dokonać wyraźnego rozróżnienia między importerem a dystrybutorem, ponieważ importer wprowadza wyroby z państw trzecich do obrotu w Unii. W związku z tym importer powinien zapewnić spełnianie przez te wyroby obowiązujących wymagań unijnych.
- (12) Zważywszy na fakt, że producent posiada szczegółową wiedzę o procesie projektowania i produkcji, jest on najbardziej kompetentny do przeprowadzenia kompletnej procedury oceny zgodności. W związku z tym ocena zgodności powinna pozostać wyłącznie obowiązkiem producenta.
- (13) Niezbędne jest zapewnienie zgodności wyrobów objętych niniejszą dyrektywą sprowadzanych na rynek Unii z państw trzecich ze wszystkimi obowiązującymi wymaganiami unijnymi, w szczególności zapewnienie poddania tych wyrobów odpowiednim procedurom oceny przez producentów. W związku z tym należy również ustanowić przepisy dotyczące importerów, aby mieć pewność, że wyroby wprowadzane przez nich do obrotu są zgodne z obowiązującymi wymaganiami i że nie wprowadzają oni do obrotu wyrobów niespełniających tych wymagań lub stwarzających zagrożenie. Z tego samego powodu należy również ustanowić przepisy dotyczące importerów, aby mieć pewność, że przeprowadzone zostały procedury oceny zgodności oraz że organy nadzoru mogą skontrolować oznakowanie CE i dokumentację sporządzoną przez producentów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12.

- (14) W przypadku gdy dystrybutor udostępnia na rynku wyrób objęty niniejszą dyrektywą po jego wprowadzeniu do obrotu przez producenta lub importera, powinien działać z należytą starannością, tak obchodząc się z wyrobem, by nie miało to negatywnego wpływu na jego zgodność. Zarówno od importerów, jak i od dystrybutorów oczekuje się, że przy wprowadzaniu wyrobów do obrotu lub ich udostępnianiu na rynku będą postępowali z należytą starannością w zakresie obowiązujących wymagań.
- (15) Wprowadzając do obrotu wyrób objęty niniejszą dyrektywą, importerzy powinni umieścić na produkcie swoją nazwę i adres, pod którym można się z nimi skontaktować. Należy wprowadzić wyjątki od tej zasady, w przypadkach gdy takie oznaczenie nie jest możliwe ze względu na wielkość lub charakter danego elementu składowego.
- (16) Każdy podmiot gospodarczy, który albo wprowadza wyrób do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym, albo modyfikuje wyrób w sposób mogący wpłynąć na zgodność wyrobu z obowiązującymi wymaganiami, powinien być uznany za producenta i przejąć obowiązki producenta.
- (17) Ponieważ dystrybutorzy i importerzy mają ścisły związek z rynkiem, powinni oni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku realizowane przez organy krajowe oraz przygotowani do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań, udostępniając tym organom wszystkie niezbędne informacje dotyczące danego wyrobu.
- (18) Import rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych z państw trzecich do Unii, dokonywany przez osoby fizyczne lub prawne z siedzibą w Unii, jest cechą charakterystyczną tego sektora. Dyrektywa 94/25/WE zawiera jednak zaledwie kilka przepisów, które mają zastosowanie lub mogą być uznane za mające zastosowanie do prywatnych importerów w zakresie przeprowadzania oceny zgodności (oceny pokonstrukcyjnej). Istnieje zatem konieczność sprecyzowania innych zobowiązań importerów prywatnych, które powinny zostać zharmonizowane w szczególności z obowiązkami producentów, z pewnymi wyjątkami dotyczącymi niekomercyjnego charakteru ich działalności.
- (19) Zapewnienie identyfikowalności wyrobu w całym łańcuchu dostaw pomaga w uproszczeniu działań nadzoru rynku i zwiększeniu jego skuteczności. Skuteczny system identyfikowalności ułatwia organom odpowiedzialnym za nadzór rynku realizację zadania polegającego na zidentyfikowaniu podmiotów gospodarczych udostępniających na rynku wyroby niespełniające wymagań.
- (20) Ze względu na jasność i zachowanie spójności z innymi dyrektywami nowego podejścia konieczne jest wyraźne stwierdzenie, że wyroby objęte niniejszą dyrektywą mogą być wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku wyłącznie, gdy spełniają ogólne wymaganie niestanowienia zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska, i wyłącznie, gdy spełniają zasadnicze wymagania zawarte w niniejszej dyrektywie.
- (21) W przypadku silników zmarnizowanych, gdy oryginalny silnik jest już objęty homologacją typu zgodnie z dyrektywą 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach⁽¹⁾ lub z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczącym homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów⁽²⁾, osoby adaptujące silniki powinny móc polegać na dowodzie zgodności wydanym przez oryginalnego producenta silnika, jeżeli to zmarnizowanie nie zmieniło właściwości silnika pod względem emisji spalin.
- (22) Warianty dalszego ograniczania granicznych wielkości emisji spalin z silników rekreacyjnych morskich jednostek pływających poddano ocenie w sprawozdaniu w sprawie możliwości dalszej poprawy środowiskowych właściwości silników rekreacyjnych jednostek pływających, przedłożonym na mocy art. 2 dyrektywy 2003/44/WE. W sprawozdaniu tym stwierdzono, że należy ustanowić surowsze graniczne wielkości emisji niż ustanowione w dyrektywie 2003/44/WE. Graniczne wielkości emisji powinny zostać ustanowione na poziomie, który odzwierciedla rozwój technologiczny czystszych technologii silników morskich jednostek pływających i który umożliwia rozwój w kierunku harmonizacji granicznych wartości emisji spalin na całym świecie. Graniczne wartości emisji CO należy jednak zwiększyć, aby umożliwić znaczne zmniejszenie innych zanieczyszczeń powietrza w celu odzwierciedlenia technologicznej wykonalności oraz w celu jak najszybszego ich wdrożenia, przy jednoczesnym zapewnieniu akceptowalnego poziomu oddziaływania społeczno-ekonomicznego na ten sektor gospodarki.
- (23) W zależności od paliwa i kategorii mocy należy stosować cykle badań silników urządzeń morskich opisane w odpowiedniej normie zharmonizowanej, a także dopóty, dopóki będą one dostępne – cykle opisane w odpowiedniej normie ISO, przy uwzględnieniu wartości ustalonych w załączniku I część B pkt 2.3. Cykle badań należy opracować dla wszystkich silników spalinowych, które są częścią układu napędowego, w tym również dla silników hybrydowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1.

- (24) Paliwa badawcze stosowane w ocenie zgodności jednostki z granicznymi wartościami emisji spalin powinny odzwierciedlać skład paliw stosowanych na odpowiednim rynku, zatem do homologacji typu w Unii powinny być stosowane europejskie paliwa badawcze. W związku z tym, że producenci z państw trzecich mogą jednak nie mieć dostępu do europejskich paliw odniesienia, należy umożliwić organom zatwierdzającym dopuszczanie badań silników przy użyciu innych paliw odniesienia. W celu zapewnienia jakości i porównywalności wyników badań wybór paliw odniesienia powinien być jednak ograniczony do specyfikacji zawartych w odpowiedniej normie ISO.
- (25) Aby przyczynić się do ochrony środowiska morskiego, należy przyjąć wymaganie nakładające na producentów obowiązek instalowania zbiorników nieczystości na jednostkach pływających wyposażonych w toalety.
- (26) Statystyki wypadków pokazują, że ryzyko wywrócenia się wielokadłubowej rekreacyjnej jednostki pływającej z częścią mieszkalną jest niskie. Mimo takiego niskiego ryzyka należy uwzględnić istnienie ryzyka wywrócenia się wielokadłubowej rekreacyjnej jednostki pływającej z częścią mieszkalną, a jeżeli jest ona zagrożona wywróceniem, powinna utrzymać się na wodzie w pozycji odwróconej oraz powinna być możliwa ewakuacja.
- (27) Zgodnie z zasadą pomocniczości przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny naruszać kompetencji państw członkowskich do wprowadzania wymagań, które uznają one za konieczne, dotyczących żeglugi na niektórych wodach, w celu ochrony środowiska, w tym przed zanieczyszczeniem hałasem, budowy szlaków wodnych i zapewniania na nich bezpieczeństwa, pod warunkiem że przepisy te nie wymagają modyfikacji jednostek pływających, które są zgodne z niniejszą dyrektywą, oraz że przepisy te są uzasadnione i współmierne do zamierzonych celów.
- (28) Oznakowanie CE, wskazujące zgodność wyrobu, jest widoczną konsekwencją całego procesu obejmującego ocenę zgodności w jej szerokim znaczeniu. Ogólne zasady regulujące oznakowanie CE ustanowiono w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. W niniejszej dyrektywie powinny zostać ustanowione zasady regulujące umieszczanie oznakowania CE na jednostkach pływających, elementach składowych i silnikach napędowych. Należy rozszerzyć obowiązek umieszczania oznakowania CE również na wszystkie silniki stacjonarne i silniki z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego, które uznaje się za spełniające zasadnicze wymagania zawarte w niniejszej dyrektywie.
- (29) Istotne jest, by wyjaśnić producentom, prywatnym importerom i użytkownikom, że umieszczając na produkcie oznakowanie CE, producent deklaruje zgodność danego wyrobu ze wszystkimi obowiązującymi wymaganiami i bierze za nią pełną odpowiedzialność.
- (30) Oznakowanie CE powinno stanowić jedyne oznakowanie zgodności wskazujące na zgodność wyrobu objętego niniejszą dyrektywą z unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym. Powinny być jednak dopuszczone inne oznakowania, o ile przyczyniają się do zwiększenia ochrony konsumentów i nie są objęte unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym.
- (31) Aby zapewnić zgodność z zasadniczymi wymaganiami, należy ustanowić odpowiednie procedury oceny zgodności, które mają być przestrzegane przez producenta. Procedury te powinny zostać ustanowione w oparciu o moduły oceny zgodności określone w decyzji nr 768/2008/WE. Procedury te powinny być opracowane z uwzględnieniem stopnia zagrożenia, które może być charakterystyczne dla jednostek pływających, silników i elementów składowych. Dlatego też każda kategoria zgodności powinna być uzupełniona właściwą procedurą lub wyborem spośród kilku równoważnych procedur.
- (32) Doświadczenie wykazało, że należy zapewnić większy zakres modułów oceny zgodności w odniesieniu do elementów składowych. W odniesieniu do oceny zgodności z wymaganiami dotyczącymi emisji spalin i hałasu należy dokonać rozróżnienia między przypadkami, w których zastosowano normy zharmonizowane, a przypadkami, w których ich nie zastosowano, gdyż w tych ostatnich uzasadnione jest wymaganie surowszej procedury oceny zgodności. Ponadto możliwość stosowania danych dotyczących łodzi odniesienia w przypadku badania emisji hałasu należy usunąć jako zbędną, ponieważ nie stosowano jej w praktyce.
- (33) Aby dostarczyć jasnych informacji na temat akceptowalnych warunków środowiskowych, w jakich może funkcjonować jednostka pływająca, nazwy kategorii projektowych jednostek pływających powinny opierać się wyłącznie na zasadniczych dla żeglugi warunkach środowiskowych, a mianowicie na sile wiatru i istotnej wysokości fal. Cztery kategorie projektowe – A, B, C i D – określają zakresy siły wiatru i istotnej wysokości fal do celów projektowych wraz z uwagami wyjaśniającymi.
- (34) Dyrektywa 94/25/WE zawiera zasady dotyczące oceny pokonstrukcyjnej rekreacyjnych jednostek pływających, przeprowadzanej przez dowolną osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, wprowadzającą wyrób do obrotu lub oddającą wyrób do użytku w przypadkach, w których producent nie wypełnia obowiązków w zakresie zgodności wyrobu z dyrektywą. Na potrzeby spójności należy rozszerzyć zakres oceny pokonstrukcyjnej, aby obejmowała nie tylko rekreacyjne jednostki pływające, ale także skutery wodne. Ze względu na jasność należy określić, w jakich sytuacjach można stosować ocenę pokonstrukcyjną. Ponadto, jeżeli chodzi o przywóz, jej stosowanie należy ograniczyć do przypadków niekomercyjnego przywozu przez prywatnych importerów, aby uniknąć nadużywania oceny pokonstrukcyjnej do celów komercyjnych. Zachodzi również

potrzeba rozszerzenia zakresu obowiązków dotyczących osoby, która zwraca się o ocenę pokonstrukcyjną, o obowiązek dostarczenia dokumentów jednostce notyfikowanej, tak by zapewnić wiarygodną ocenę zgodności wyrobu przez jednostkę notyfikowaną.

- (35) Z uwagi na fakt, że należy zapewnić jednolicie wysoki poziom realizacji zadań przez jednostki dokonujące oceny zgodności wyrobów objętych niniejszą dyrektywą na terenie całej Unii, i z uwagi na fakt, że wszystkie takie jednostki powinny realizować swoje zadania na tym samym poziomie i zgodnie z warunkami uczciwej konkurencji, należy ustanowić obowiązkowe wymagania dla jednostek oceniających zgodność, które chciałyby zostać notyfikowane jako podmioty świadczące usługi w zakresie oceny zgodności na podstawie niniejszej dyrektywy.
- (36) Zapewnienie spójnego poziomu jakości w przeprowadzaniu oceny zgodności wyrobów objętych niniejszą dyrektywą wymaga nie tylko konsolidacji wymagań, które muszą zostać spełnione przez jednostki oceniające zgodność, jeżeli chcą być notyfikowane, lecz również jednoczesnego ustalenia wymagań, które muszą zostać spełnione przez organy notyfikujące i inne jednostki zaangażowane w ocenę, notyfikowanie i monitorowanie jednostek notyfikowanych.
- (37) Rozporządzenie (WE) nr 765/2008 uzupełnia i wzmacnia obowiązujące ramy nadzoru rynku wyrobów objętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, w tym wyrobów objętych niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie powinny zatem zorganizować i prowadzić nadzór rynku tych wyrobów zgodnie z tym rozporządzeniem, a w stosownych przypadkach – zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽¹⁾.
- (38) W celu zwiększenia przejrzystości i skrócenia czasu rozpatrywania konieczne jest ulepszenie obowiązującej procedury ochronnej umożliwiającej Komisji badanie uzasadnienia środka przyjętego przez państwo członkowskie przeciwko wyrobom, które uznaje ono za niezgodne, tak aby procedura ta stała się bardziej skuteczna i opierała się na wiedzy fachowej dostępnej w państwach członkowskich.
- (39) Istniejący system powinien zostać uzupełniony procedurą zapewniającą przekazywanie zainteresowanym stronom informacji na temat środków podejmowanych w odniesieniu do wyrobów objętych niniejszą dyrektywą stwarzających zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa osób

lub innych kwestii z zakresu ochrony interesów publicznych. Powinien on również umożliwiać organom nadzoru rynku podejmowanie – we współpracy z odpowiednimi podmiotami gospodarczymi – działań w odniesieniu do takich wyrobów na wcześniejszym etapie.

- (40) W przypadku gdy państwa członkowskie i Komisja osiągną porozumienie co do zasadności środka przyjętego przez państwo członkowskie, nie powinno być wymagane dalsze zaangażowanie Komisji.
- (41) W celu uwzględnienia postępu wiedzy technicznej oraz nowych dowodów naukowych należy powierzyć Komisji prawo przyjmowania aktów na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu zmiany załącznika I część B pkt 2.3, 2.4 i 2.5 oraz sekcja 3, jak i część C sekcja 3 oraz załączników V, VII i IX. W przyszłości pozwoli to Komisji na włączenie cykli badań silników hybrydowych oraz na wprowadzenie paliw badawczych z mieszanek biopaliw do tabeli paliw badawczych po ich zaakceptowaniu na szczeblu międzynarodowym. Szczególnie ważne jest, aby podczas przygotowań Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów. Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić równoczesne, terminowe i właściwe przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (42) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾.
- (43) Do przyjmowania aktów wykonawczych, w których występuje się do notyfikującego państwa członkowskiego o podjęcie koniecznych środków naprawczych w odniesieniu do jednostek notyfikowanych, które nie spełniają wymagań dotyczących notyfikacji lub przestały je spełniać, należy stosować procedurę doradczą.
- (44) W odniesieniu do procesu przyjmowania aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą zapewniającą jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do dodatkowych przepisów zawartych w art. 24 w sprawie procedur oceny zgodności i w odniesieniu do wymagań dotyczących kategorii projektowych jednostek pływających, identyfikacji jednostki pływającej, tabliczki znamionowej, instrukcji obsługi, instalacji gazowej, zapobiegania zrzutom zanieczyszczeń, kwestionariusza dotyczącego sprawozdawczości oraz świateł nawigacyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (45) W drodze aktów wykonawczych i – w związku z ich szczególnym charakterem – działając bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011, Komisja powinna określić, czy uzasadnione są środki podjęte przez państwa członkowskie w odniesieniu do wyrobu stwarzającego zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska.
- (46) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli – w uzasadnionych przypadkach związanych z oceną zgodności, kategoriami projektowymi jednostek pływających, światłami nawigacyjnymi, zapobieganiem zrzutom zanieczyszczeń i urządzeniami gazowymi, które stanowią zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska – jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.
- (47) Zgodnie z ustaloną praktyką komitet utworzony na mocy niniejszej dyrektywy może odegrać użyteczną rolę w analizowaniu kwestii dotyczących stosowania niniejszej dyrektywy, które zostały podniesione albo przez jego przewodniczącego lub przez przedstawiciela państwa członkowskiego, zgodnie z regulaminem tego komitetu.
- (48) Aby wyegzekwować obowiązek monitorowania i skutecznego stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny wypełniać kwestionariusz dotyczący stosowania niniejszej dyrektywy. Komisja powinna sporządzić i opublikować sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy.
- (49) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy w sprawie sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy i zapewniać ich wykonywanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (50) W celu zapewnienia producentom i innym podmiotom gospodarczym wystarczającego czasu na dostosowanie się do wymagań ustanowionych w niniejszej dyrektywie niezbędne jest przyjęcie wystarczającego okresu przejściowego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, w którym możliwe jeszcze będzie wprowadzanie do obrotu wyrobów zgodnych z dyrektywą 94/25/WE.
- (51) Aby ułatwić stosowanie niniejszej dyrektywy przez małych i średnich producentów przyczepnych silników napędowych z zapłonem iskrowym o mocy nie większej niż 15 kW oraz aby umożliwić im dostosowanie się do nowych wymagań, należy dla tych producentów przewidzieć szczególnie okres przejściowy.
- (52) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi oraz ochrony środowiska, przy jednoczesnym zagwarantowaniu funkcjonowania rynku wewnętrznego przez ustanowienie zharmonizowanych wymagań dla wyrobów objętych niniejszą dyrektywą oraz minimalnych wymagań w zakresie nadzoru rynku, nie może być osiągnięty przez państwa członkowskie w sposób wystarczający, ale może być, ze względu na jego skalę i skutki, lepiej osiągnięty na szczeblu Unii, Unia może

przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tego celu.

(53) Należy zatem uchylić dyrektywę 94/25/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa wymagania w zakresie projektowania i wytwarzania wyrobów, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz zasady ich swobodnego przepływu w Unii.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do następujących wyrobów:

- a) rekreacyjne jednostki pływające i częściowo ukończone rekreacyjne jednostki pływające;
- b) skutery wodne i częściowo ukończone skutery wodne;
- c) elementy składowe wymienione w załączniku II, gdy wprowadza się je do obrotu w Unii oddzielnie, zwane dalej „elementami składowymi”;
- d) silniki napędowe instalowane lub przeznaczone specjalnie do zainstalowania na lub w jednostkach pływających;
- e) silniki napędowe instalowane na lub w jednostkach pływających, które zostały poddane gruntownej modyfikacji silnika;
- f) jednostki pływające, które zostały poddane gruntownej przeróbce jednostki.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do następujących wyrobów:

- a) jeżeli chodzi o wymagania dotyczące projektu i budowy, określone w załączniku I część A:
 - (i) jednostki pływające przeznaczone wyłącznie do wyścigów, włączając w to regatowe łodzie wiosłowe oraz treningowe łodzie wiosłowe, oznaczone jako takie przez producenta;

- (ii) kanadyjki i kajaki zaprojektowane do napędzania wyłącznie siłą ludzkich mięśni, gondole i rowery wodne; — jednostki pływające specjalnie przeznaczone do obsadzenia załogą i do przewożenia pasażerów w celach zarobkowych, nie naruszając ust. 3, niezależnie od liczby pasażerów,
 - (iii) deski surfingowe zaprojektowane wyłącznie do tego, by były napędzane przez wiatr i sterowane przez osobę stojącą lub osoby stojące; — łodzie podwodne,
 - (iv) deski surfingowe; — poduszkowce,
 - (v) oryginalne historyczne jednostki pływające i ich poszczególne repliki zaprojektowane przed 1950 r., zbudowane głównie z oryginalnych materiałów i oznaczone jako takie przez producenta; — wodoloty,
 - (vi) doświadczalne jednostki pływające, pod warunkiem że nie są one wprowadzane do obrotu w Unii; — pojazdy ziemnowodne, tj. pojazdy silnikowe, mające koła lub gąsienicowe, które mogą poruszać się zarówno na wodzie, jak i na lądzie;
 - (vii) jednostki pływające zbudowane na własny użytek, pod warunkiem że nie są one następnie wprowadzane do obrotu w Unii w okresie pięciu lat od momentu oddania jednostki pływającej do użytku; (ii) oryginały i poszczególne repliki historycznych silników napędowych, opartych na projekcie sprzed 1950 r., nieprodukowanych seryjnie i zainstalowanych na jednostkach pływających, o których mowa w lit. a) ppkt (v) lub (vii);
 - (viii) jednostki pływające specjalnie przeznaczone do obsadzenia załogą i do przewożenia pasażerów w celach zarobkowych, nie naruszając ust. 3, niezależnie od liczby pasażerów; (iii) silniki napędowe zbudowane na własny użytek, pod warunkiem że nie są one później wprowadzane do obrotu w Unii w okresie pięciu lat od momentu oddania jednostki pływającej do użytku;
 - (ix) łodzie podwodne; c) jeżeli chodzi o wymagania dotyczące emisji hałasu, określone w załączniku I część C:
 - (x) poduszkowce; (i) wszystkie jednostki pływające, o których mowa w lit. b);
 - (xi) wodoloty; (ii) jednostki pływające zbudowane na własny użytek, pod warunkiem że nie są one następnie wprowadzane do obrotu w Unii w okresie pięciu lat od momentu oddania jednostki pływającej do użytku.
 - (xii) jednostki pływające z napędem parowym o spalaniu zewnętrznym, w których za opał służy węgiel, koks, drewno, olej lub gaz;
 - (xiii) pojazdy ziemnowodne, tj. pojazdy silnikowe, mające koła lub gąsienicowe, które mogą poruszać się zarówno na wodzie, jak i na lądzie;
3. Fakt, że ta sama jednostka pływająca może być również przedmiotem czarteru lub służyć do treningu sportowego i rekreacyjnego, nie wyklucza objęcia jej niniejszą dyrektywą, gdy jest ona wprowadzona do obrotu w Unii do celów rekreacyjnych.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- b) jeżeli chodzi o wymagania dotyczące emisji spalin, określone w załączniku I część B:
 - (i) silniki napędowe instalowane lub przeznaczone specjalnie do zainstalowania w następujących wyrobach:
 - jednostki pływające przeznaczone wyłącznie do wyścigów, oznaczone jako takie przez producenta,
 - doświadczalne jednostki pływające, o ile nie są one wprowadzane do obrotu w Unii,
- 1) „jednostka pływająca” oznacza rekreacyjną jednostkę pływającą lub skuter wodny;
- 2) „rekreacyjna jednostka pływająca” oznacza dowolnego rodzaju jednostkę pływającą, z wyłączeniem skuterów wodnych, przeznaczoną do celów sportowych i rekreacyjnych, o długości kadłuba od 2,5 m do 24 m, niezależnie od środków napędu;

- 3) „skuter wodny” oznacza jednostkę pływającą przeznaczoną do celów sportowych i rekreacyjnych, o długości kadłuba poniżej 4 m z silnikiem napędowym, której podstawowym źródłem napędu jest pędnik strugowodny i która jest zaprojektowana do obsługi przez osobę lub osoby siedzące, stojące lub klęczące na kadłubie, a nie wewnątrz kadłuba;
- 4) „jednostka pływająca zbudowana na własny użytek” oznacza jednostkę pływającą zbudowaną głównie przez jej przyszłego użytkownika na własny użytek;
- 5) „silnik napędowy” oznacza dowolny silnik o spalaniu wewnętrznym, z zapłonem iskrowym lub samoczynnym, stosowany bezpośrednio lub pośrednio do napędzania;
- 6) „gruntowna modyfikacja silnika” oznacza modyfikację silnika napędowego, która potencjalnie może powodować przekroczenie przez silnik granicznych wartości emisji określonych w załączniku I część B lub zwiększa moc znamionową silnika o więcej niż 15 %;
- 7) „gruntowna przeróbka jednostki” oznacza przeróbkę jednostki pływającej, która prowadzi do zmiany środków napędu jednostki pływającej, wiąże się z gruntowną modyfikacją silnika lub zmienia jednostkę pływającą w takim stopniu, że może nie spełniać obowiązujących zasadniczych wymagań bezpieczeństwa i wymagań środowiskowych określonych w niniejszej dyrektywie;
- 8) „środki napędu” oznaczają sposób napędzania jednostki pływającej;
- 9) „rodzina silników” oznacza grupę silników wytwarzanych przez producenta, które ze względu na ich konstrukcję mają podobne właściwości pod względem emisji spalin lub hałasu;
- 10) „długość kadłuba” oznacza długość kadłuba mierzona zgodnie z normą zharmonizowaną;
- 11) „udostępnienie na rynku” oznacza każde dostarczenie wyrobu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku unijnym w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 12) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie wyrobu po raz pierwszy na rynku unijnym;
- 13) „oddanie do użytku” oznacza pierwsze użycie wyrobu objętego niniejszą dyrektywą w Unii przez jego użytkownika końcowego;
- 14) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza wyrób lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie wyrobu i oferuje ten wyrób pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
- 15) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, której producent udzielił pisemnego pełnomocnictwa do działania w jego imieniu w odniesieniu do określonych zadań;
- 16) „importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, która wprowadza wyrób z państwa trzeciego do obrotu w Unii;
- 17) „prywatny importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii, która przywozi w ramach niehandlowej działalności wyrób z państwa trzeciego do Unii z zamiarem jego oddania do użytku do własnych celów;
- 18) „dystrybutor” oznacza osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż producent lub importer, która udostępnia wyrób na rynku;
- 19) „podmiot gospodarczy” oznacza producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera i dystrybutora;
- 20) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną zgodnie z definicją w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- 21) „akredytacja” oznacza akredytację zgodnie z definicją w art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 22) „krajowa jednostka akredytująca” oznacza krajową jednostkę akredytującą zgodnie z definicją w art. 2 pkt 11 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 23) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione wymagania niniejszej dyrektywy odnoszące się do wyrobu;
- 24) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę, która wykonuje czynności z zakresu oceny zgodności, w tym wzorcowanie, badanie, certyfikację i inspekcję;
- 25) „odzyskanie wyrobu” oznacza środek mający na celu doprowadzenie do zwrotu wyrobu, który już został udostępniony użytkownikowi końcowemu;
- 26) „wycofanie z obrotu” oznacza środek, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu na rynku wyrobu w danym łańcuchu dostaw;

- 27) „nadzór rynku” oznacza czynności wykonywane i środki podejmowane przez organy publiczne mające zapewnić, by wyroby spełniały obowiązujące wymagania określone w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia, bezpieczeństwa ani żadnych innych aspektów ochrony interesu publicznego;
- 28) „oznakowanie CE” oznacza oznakowanie, za pomocą którego producent wskazuje, że wyrób spełnia obowiązujące wymagania określone w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym przewidującym umieszczenie tego oznakowania;
- 29) „unijne prawodawstwo harmonizacyjne” oznacza wszelkie unijne prawodawstwo harmonizujące warunki obrotu wyrobami.

Artykuł 4

Zasadnicze wymagania

1. Wyroby, o których mowa w art. 2 ust. 1, mogą być udostępniane na rynku lub oddawane do użytku, wyłącznie jeżeli nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób, mieniu ani środowisku, gdy są właściwie utrzymywane i używane zgodnie z przeznaczeniem oraz wyłącznie pod warunkiem, że spełniają obowiązujące zasadnicze wymagania określone w załączniku I.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyroby, o których mowa w art. 2 ust. 1, nie były udostępniane na rynku ani oddawane do użytku, jeżeli nie spełniają wymagań ust. 1.

Artykuł 5

Krajowe przepisy dotyczące żeglugi

Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwu członkowskim przyjmowania przepisów dotyczących żeglugi na niektórych wodach w celu ochrony środowiska, budowy dróg wodnych i zapewnienia na nich bezpieczeństwa, pod warunkiem że nie powoduje to konieczności modyfikacji jednostek pływających spełniających wymagania niniejszej dyrektywy oraz że przepisy te są uzasadnione i proporcjonalne.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

1. Na swoim terytorium państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani, bez uszczerbku dla art. 5, oddawania do użytku jednostek pływających, które spełniają przepisy niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku częściowo ukończonych jednostek pływających, w przypadku gdy ich producent lub importer deklaruje, zgodnie z załącznikiem III, że mają być one ukończone przez osoby trzecie.

3. Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku elementów składowych, które spełniają przepisy niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy te elementy składowe mają być zamontowane w jednostce pływającej zgodnie z deklaracją producenta lub importera, o której mowa w art. 15.

4. Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku następujących silników napędowych:

- a) silniki, niezależnie od tego, czy są zainstalowane na jednostce pływającej, które spełniają przepisy niniejszej dyrektywy;
- b) silniki zainstalowane w jednostkach pływających i objęte homologacją typu zgodnie z dyrektywą 97/68/WE, które spełniają graniczne wartości emisji etapu III A, etapu III B lub etapu IV dla silników z zapłonem samoczynnym, z wyjątkiem silników stosowanych do napędu statków żeglugi śródlądowej, lokomotyw i wagonów kolejowych, zgodnie z załącznikiem I pkt 4.1.2 do tej dyrektywy, spełniające przepisy niniejszej dyrektywy, z wyłączeniem wymagań dotyczących emisji spalin zawartych w załączniku I część B;
- c) silniki zainstalowane w jednostkach pływających i objęte homologacją typu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 595/2009, spełniające przepisy niniejszej dyrektywy, z wyłączeniem wymagań dotyczących emisji spalin zawartych w załączniku I część B.

Litery b) i c) pierwszego akapitu mają zastosowanie z zastrzeżeniem warunku, że w przypadku gdy silnik jest adaptowany do instalacji w jednostce pływającej, osoba zajmująca się adaptacją zapewnia, aby była ona prowadzona z pełnym uwzględnieniem danych i innych informacji dostępnych od producenta silnika, tak aby zapewnić by silnik ten, gdy zostanie zainstalowany zgodnie z instrukcjami instalacyjnymi przekazanymi przez osobę adaptującą silnik, nadal spełniał wymagania dotyczące emisji spalin określone albo w dyrektywie 97/68/WE, albo w rozporządzeniu (WE) nr 595/2009, zgodnie z deklaracją producenta silnika. Osoba adaptująca silnik deklaruje, zgodnie z art. 15, że po zainstalowaniu tego silnika, zgodnie z instrukcjami instalacyjnymi przekazanymi przez osobę adaptującą, silnik ten będzie nadal spełniał wymagania dotyczące emisji spalin określone albo w dyrektywie 97/68/WE, albo w rozporządzeniu (WE) nr 595/2009, zgodnie z deklaracją producenta silnika.

5. Na targach handlowych, wystawach, pokazach i podczas innych podobnych imprez państwa członkowskie nie utrudniają prezentacji wyrobów wymienionych w art. 2 ust. 1, które nie są zgodne z niniejszą dyrektywą, pod warunkiem że posiadają one widoczne oznaczenie, wyraźnie wskazujące, że tego rodzaju wyroby nie spełniają wymagań niniejszej dyrektywy i dopóki nie będą ich spełniały, nie zostaną udostępnione na rynku ani oddane do użytku w Unii.

ROZDZIAŁ II

**OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH I
PRYWATNYCH IMPORTERÓW**

Artykuł 7

Obowiązki producentów

1. Producenci wprowadzający swoje wyroby do obrotu zapewniają, aby były one zaprojektowane i wytworzone zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i załączniku I.

2. Producenci sporządzają dokumentację techniczną zgodnie z art. 25 i przeprowadzają lub zlecają przeprowadzenie obowiązującej procedury oceny zgodności zgodnie z art. 19–22 i 24.

W przypadku wykazania zgodności takiego wyrobu z obowiązującymi wymaganiami w wyniku przeprowadzenia tej procedury, producenci sporządzają deklarację, o której mowa w art. 15, a także oznaczają i umieszczają oznakowanie CE zgodnie z art. 17 i 18.

3. Producenci przechowują dokumentację techniczną i egzemplarz deklaracji, o której mowa w art. 15, przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu do obrotu.

4. Producenci zapewniają stosowanie procedur mających na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej. Należy odpowiednio uwzględnić zmiany w projekcie lub cechach charakterystycznych wyrobu oraz zmiany w normach zharmonizowanych stanowiących punkt odniesienia dla stwierdzenia zgodności wyrobu.

W stosownych przypadkach w odniesieniu do zagrożeń związanych z wyrobem producenci, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, przeprowadzają wrywkowe badania wyrobów udostępnionych na rynku, analizują skargi, wyroby niezgodne z wymaganiami i przypadki odzyskania wyrobów, a w razie konieczności prowadzą ich rejestr, oraz informują dystrybutorów o tego rodzaju działaniach monitorujących.

5. Producenci zapewniają umieszczanie na swoich wyrobach nazwy typu, numeru partii lub serii lub innych informacji umożliwiających ich identyfikację lub w przypadku gdy wielkość lub charakter elementów składowych to uniemożliwiają, zapewniają umieszczenie wymaganych informacji na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do wyrobu.

6. Producenci podają na produkcie, a jeżeli nie jest to możliwe – na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do wyrobu, swoje nazwisko lub swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres,

pod którym można się z nimi skontaktować. Adres wskazuje jedno miejsce, w którym można skontaktować się z producentem.

7. Producenci zapewniają dołączenie do wyrobu instrukcji oraz informacji na temat bezpieczeństwa w instrukcji obsługi w języku lub językach, które mogą być z łatwością zrozumiane przez konsumentów i innych użytkowników końcowych, zgodnie z ustaleniami danego państwa członkowskiego.

8. Producenci, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzony przez nich do obrotu wyrób jest niezgodny z niniejszą dyrektywą, niezwłocznie podejmują niezbędne działania naprawcze w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub, w stosownych przypadkach, odzyskania. Ponadto, jeżeli wyrób stwarza zagrożenie, producenci niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których wyrób został udostępniony na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat charakteru niezgodności oraz podjętych działań naprawczych.

9. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego producenci przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację, które są konieczne do wykazania zgodności danego wyrobu, w języku, który może być z łatwością zrozumiany przez ten organ. Na żądanie właściwego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby wprowadzone przez nich do obrotu.

Artykuł 8

Upoważnieni przedstawiciele

1. Na podstawie pisemnego pełnomocnictwa producenci mogą wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.

2. Obowiązki określone w art. 7 ust. 1 i sporządzanie dokumentacji technicznej nie wchodzi w zakres pełnomocnictwa upoważnionego przedstawiciela.

3. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w pełnomocnictwie otrzymanym od producenta. Pełnomocnictwo umożliwia upoważnionemu przedstawicielowi wykonywanie co najmniej następujących obowiązków:

a) przechowywanie egzemplarza deklaracji, o której mowa w art. 15, oraz dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu do obrotu;

b) na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego – udzielanie mu wszelkich informacji i udostępnianie dokumentacji koniecznych do wykazania zgodności wyrobu;

c) na żądanie właściwych organów krajowych – podejmowanie z nimi współpracy we wszelkich objętych ich pełnomocnictwem działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby.

Artykuł 9

Obowiązki importerów

1. Importerzy wprowadzają do obrotu w Unii wyłącznie wyroby zgodne z wymaganiami.

2. Przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu importerzy zapewniają przeprowadzenie odpowiedniej procedury oceny zgodności przez producenta. Zapewniają, aby producent sporządził dokumentację techniczną, aby wyrób był opatrzony oznakowaniem CE, o którym mowa w art. 17, aby dołączone do niego były wymagane dokumenty zgodnie z art. 15 oraz załącznikiem I część A pkt 2.5, załącznikiem I część B pkt 4 i załącznikiem I część C pkt 2 oraz aby producent spełnił wymagania określone w art. 7 ust. 5 i 6.

W przypadku gdy importer uznaje lub ma powody, by uważać, że wyrób nie jest zgodny z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i w załączniku I, nie wprowadza wyrobu do obrotu, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność wyrobu. Ponadto, jeżeli wyrób stwarza zagrożenie, importer informuje o tym producenta oraz organy nadzoru rynku.

3. Importerzy umieszczają swoje nazwisko lub swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i adres, pod którym można się z nimi skontaktować, na produkcie lub, jeżeli nie jest to możliwe, w przypadku elementów składowych, na opakowaniu lub w dokumencie dołączonym do wyrobu.

4. Importerzy zapewniają dołączenie do wyrobu instrukcji oraz informacji na temat bezpieczeństwa w instrukcji obsługi w języku lub językach, które mogą być z łatwością zrozumiane przez konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonych przez dane państwo członkowskie.

5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą odpowiedzialność za wyrób, warunki jego przechowywania lub przewożenia nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i załączniku I.

6. W stosownych przypadkach w odniesieniu do zagrożeń związanych z wyrobem, importerzy, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, przeprowadzają wrywkowe badania wyrobów udostępnionych na rynku, analizują skargi, wyroby niezgodne z wymaganiami i przypadki odzyskania wyrobów, a w razie konieczności prowadzą ich rejestr, oraz informują dystrybutorów o tego rodzaju działaniach monitorujących.

7. Importerzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzony przez nich do obrotu wyrób jest niezgodny z niniejszą dyrektywą, niezwłocznie podejmują niezbędne działania naprawcze w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub, w stosownych przypadkach, odzyskania. Ponadto, jeżeli wyrób stwarza zagrożenie, importerzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których wyrób został udostępniony na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat charakteru niezgodności oraz podjętych działań naprawczych.

8. Importerzy przechowują egzemplarz deklaracji, o której mowa w art. 15, do dyspozycji organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu do obrotu i zapewniają dostępność dokumentacji technicznej dla tych organów na ich żądanie.

9. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego importerzy przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację, które są konieczne do wykazania zgodności wyrobu, w języku, który może być z łatwością zrozumiany przez ten organ. Na żądanie właściwego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby wprowadzone przez nich do obrotu.

Artykuł 10

Obowiązki dystrybutorów

1. Udostępniając wyrób na rynku, dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy.

2. Przed udostępnieniem wyrobu na rynku dystrybutorzy sprawdzają, czy wyrób jest opatrzony oznakowaniem CE, o którym mowa w art. 17, i czy dołączone są do niego wymagane dokumenty zgodnie z art. 7 ust. 7, art. 15 oraz załącznikiem I część A pkt 2.5, załącznikiem I część B pkt 4 i załącznikiem I część C pkt 2 oraz instrukcje i informacje na temat bezpieczeństwa w języku lub językach, które mogą być z łatwością zrozumiałe dla konsumentów i innych użytkowników końcowych w państwie członkowskim, w którym wyrób ma zostać udostępniony na rynku, a także, czy producent i importer spełnili wymagania określone w art. 7 ust. 5 i 6 oraz art. 9 ust. 3.

W przypadku gdy dystrybutor uznaje lub ma powody, by uważać, że wyrób nie jest zgodny z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i w załączniku I, nie udostępnia wyrobu na rynku, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność wyrobu. Ponadto, jeżeli wyrób stwarza zagrożenie, dystrybutor informuje o tym producenta lub importera, a także organy nadzoru rynku.

3. Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, gdy ponoszą oni odpowiedzialność za wyrób, warunki jego przechowywania lub przewożenia nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i załączniku I.

4. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że udostępniony przez nich na rynku wyrób jest niezgodny z wymaganiami niniejszej dyrektywy, niezwłocznie podejmują niezbędne działania naprawcze w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub, w stosownych przypadkach, odzyskania. Ponadto, jeżeli wyrób stwarza zagrożenie, dystrybutorzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których wyrób został udostępniony na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat charakteru niezgodności oraz podjętych działań naprawczych.

5. Na uzasadnione żądanie właściwego organu krajowego dystrybutorzy przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację konieczne do wykazania zgodności wyrobu. Na żądanie tego organu podejmują z nim współpracę we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby udostępnione przez nich na rynku.

Artykuł 11

Przypadki, w których obowiązki producentów mają zastosowanie do importerów i dystrybutorów

Do celów niniejszej dyrektywy importera lub dystrybutora uważa się za producenta i nakłada na niego obowiązki producenta określone w art. 7, w przypadku gdy wprowadza on wyrób do obrotu pod swoją nazwą lub znakiem towarowym lub modyfikuje wyrób już wprowadzony do obrotu w taki sposób, że może to mieć wpływ na jego zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Obowiązki prywatnych importerów

1. Jeżeli producent nie wypełnia swoich zadań w zakresie zgodności wyrobu z niniejszą dyrektywą, prywatny importer zapewnia przed oddaniem wyrobu do użytku, aby był on zaprojektowany i wyprodukowany zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i załącznika I, oraz wypełnia lub zleca wypełnienie obowiązków producenta określonych w art. 7 ust. 2, 3, 7 i 9.

2. Jeżeli wymagana dokumentacja techniczna nie jest udostępniona przez producenta, prywatny importer zleca jej sporządzenie właściwym specjalistom.

3. Prywatny importer zapewnia umieszczenie na produkcie nazwy i adresu jednostki notyfikowanej, która przeprowadziła ocenę zgodności wyrobu.

Artykuł 13

Identyfikacja podmiotów gospodarczych

1. Na żądanie organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze wskazują:

a) każdy podmiot gospodarczy, który dostarczył im wyrób;

b) każdy podmiot gospodarczy, któremu dostarczyły wyrób.

Podmioty gospodarcze są w stanie podać informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, przez okres 10 lat od momentu dostarczenia im wyrobu i przez okres 10 lat od momentu dostarczenia przez nie wyrobu.

2. Na żądanie organów nadzoru rynku prywatni importerzy wskazują podmiot gospodarczy, który dostarczył im wyrób.

Prywatni importerzy są w stanie podać informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, przez okres 10 lat od momentu dostarczenia im wyrobu.

ROZDZIAŁ III

ZGODNOŚĆ WYROBU

Artykuł 14

Domniemanie zgodności

W przypadku wyrobów zgodnych całkowicie lub częściowo z normami zharmonizowanymi, do których odniesienie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, domniemywa się, że spełniają one wymagania objęte tymi normami lub ich częściami, określone w art. 4 ust. 1 i załączniku I.

Artykuł 15

Deklaracja zgodności UE i deklaracja zgodnie z załącznikiem III

1. Deklaracja zgodności UE stwierdza, że wykazano spełnienie wymagań określonych w art. 4 ust. 1 i w załączniku I lub tych, o których mowa w art. 6 ust. 4 lit. b) lub c).

2. Deklaracja zgodności UE ma wzorcowy układ określony w załączniku IV do niniejszej dyrektywy, zawiera elementy określone w odpowiednich modułach opisanych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE, a także w załączniku V do niniejszej dyrektywy oraz jest systematycznie aktualizowana. Jest tłumaczona na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, w którym wyrób jest udostępniany na rynku lub oddawany do użytku.

3. Sporządzając deklarację zgodności UE, producent, prywatny importer lub osoba adaptująca silnik, o której mowa w art. 6 ust. 4 lit. b) i c), przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność wyrobu.

4. Deklaracja zgodności UE, o której mowa w ust. 3, jest dołączona do następujących wyrobów, w momencie gdy są one udostępniane na rynku lub oddawane do użytku:

- a) jednostki pływające;
- b) elementów składowych, gdy są wprowadzane do obrotu oddzielnie;
- c) silników napędowych.

5. Deklaracja producenta lub importera określona w załączniku III w odniesieniu do częściowo ukończonych jednostek pływających zawiera elementy określone w tym załączniku i jest dołączona do częściowo ukończonych jednostek pływających. Jest tłumaczona na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, w którym wyrób jest udostępniany na rynku.

Artykuł 16

Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE

Oznakowanie CE podlega ogólnym zasadom określonym w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Artykuł 17

Wyroby objęte oznakowaniem CE

1. Następujące wyroby udostępniane na rynku lub oddawane do użytku są objęte oznakowaniem CE:

- a) jednostki pływające;
- b) elementy składowe;
- c) silniki napędowe.

2. Państwa członkowskie domniemają, że wyroby, o których mowa w ust. 1, opatrzone oznakowaniem CE, są zgodne z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Reguły i warunki umieszczania oznakowania CE

1. Oznakowanie CE umieszcza się na wyrobach, o których mowa w art. 17 ust. 1, tak by było widoczne, czytelne i trwałe. W przypadku elementów składowych, gdy takie umieszczenie oznakowania nie jest możliwe lub gdy nie jest uzasadnione z uwagi na wielkość lub charakter wyrobu, oznakowanie umieszcza się na opakowaniu oraz na dołączonych dokumentach. W przypadku jednostki pływającej oznakowanie CE jest umieszczane na tabliczce znamionowej umocowanej oddzielnie od numeru identyfikacyjnego jednostki pływającej. W przypadku silnika napędowego oznakowanie CE jest umieszczane na silniku.

2. Oznakowanie CE umieszcza się przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu lub przed oddaniem go do użytku. Za oznakowaniem CE i numerem identyfikacyjnym, o którym mowa w ust. 3, można umieścić piktogram lub innego rodzaju znak wskazujący na szczególne zagrożenie lub zastosowanie.

3. Za oznakowaniem CE podaje się numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, w przypadku gdy jednostka taka jest zaangażowana na etapie kontroli produkcji lub w ocenie konstrukcyjnej.

Numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej umieszcza sama jednostka lub, według jej wskazówek, producent lub jego upoważniony przedstawiciel lub też osoba, o której mowa w art. 19 ust. 2, 3 lub 4.

ROZDZIAŁ IV

OCENA ZGODNOŚCI

Artykuł 19

Obowiązujące procedury oceny zgodności

1. Przed wprowadzeniem do obrotu wyrobów, o których mowa w art. 2 ust. 1, producent stosuje procedury określone w modułach, o których mowa w art. 20, 21 i 22.

2. Prywatni importerzy stosują procedurę, o której mowa w art. 23, przed oddaniem do użytku wyrobu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, jeżeli producent nie przeprowadził oceny zgodności dla danego wyrobu.

3. Osoba wprowadzająca do obrotu lub oddająca do użytku silnik napędowy lub jednostkę pływającą po ich gruntownej modyfikacji lub przeróbce lub osoba zmieniająca planowane przeznaczenie jednostki pływającej nieobjętej niniejszą dyrektywą w taki sposób, że zostaje ona objęta zakresem jej stosowania, stosuje procedurę, o której mowa w art. 23, przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu lub oddaniem go do użytku.

4. Osoba wprowadzająca do obrotu jednostkę pływającą zbudowaną na własny użytek przed upływem okresu 5 lat, o której mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (vii), przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu stosuje procedurę, o której mowa w art. 23.

Artykuł 20

Projekt i budowa

1. W odniesieniu do projektu i budowy rekreacyjnych jednostek pływających zastosowanie mają następujące procedury określone w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:

a) w przypadku kategorii projektowych A i B, o których mowa w załączniku I część A pkt 1:

(i) w odniesieniu do rekreacyjnych jednostek pływających o długości kadłuba od 2,5 m do poniżej 12 m – jeden z następujących modułów:

- moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem),
 - moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F,
 - moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową),
 - moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);
- (ii) w odniesieniu do rekreacyjnych jednostek pływających o długości kadłuba od 12 m do 24 m – jeden z następujących modułów:
- moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F,
 - moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową),
 - moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);
- b) w przypadku kategorii projektowej C, o której mowa w załączniku I część A pkt 1:
- (i) w odniesieniu do rekreacyjnych jednostek pływających o długości kadłuba od 2,5 m do poniżej 12 m – jeden z następujących modułów:
- w przypadku zgodności z normami zharmonizowanymi odnoszącymi się do załącznika I część A pkt 3.2 i 3.3: moduł A (wewnętrzna kontrola produkcji), moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem), moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F, moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową) lub moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości);
 - w przypadku braku zgodności z normami zharmonizowanymi odnoszącymi się do załącznika I część A pkt 3.2 i 3.3: moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem), moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F, moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową) lub moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości);
- (ii) w odniesieniu do rekreacyjnych jednostek pływających o długości kadłuba od 12 m do 24 m – jeden z następujących modułów:
- moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F,
- moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową),
 - moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);
- c) w przypadku kategorii projektowej D, o której mowa w załączniku I część A pkt 1:
- w odniesieniu do rekreacyjnych jednostek pływających o długości kadłuba od 2,5 m do 24 m – jeden z następujących modułów:
- moduł A (wewnętrzna kontrola produkcji),
 - moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem),
 - moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F,
 - moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową),
 - moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości).
2. W odniesieniu do projektu i budowy skuterów wodnych zastosowanie ma jedna z następujących procedur określonych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:
- a) moduł A (wewnętrzna kontrola produkcji);
 - b) moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem);
 - c) moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F;
 - d) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);
 - e) moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości).
3. W odniesieniu do projektu i budowy elementów składowych zastosowanie ma jedna z następujących procedur określonych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:
- a) moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F;
 - b) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);
 - c) moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości).

Artykuł 21**Emisje spalin**

W odniesieniu do emisji spalin, w przypadku wyrobów, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. d) i e), producent silnika stosuje następujące procedury określone w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:

a) w przypadku gdy badania są prowadzone z zastosowaniem normy zharmonizowanej, jeden z następujących modułów:

(i) moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C, D, E lub F;

(ii) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);

(iii) moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);

b) w przypadku gdy badania są prowadzone bez zastosowania normy zharmonizowanej, jeden z następujących modułów:

(i) moduł B (badanie typu UE) wraz z modułem C1;

(ii) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową).

Artykuł 22**Emisje hałasu**

1. W odniesieniu do emisji hałasu dla rekreacyjnych jednostek pływających z silnikiem napędowym z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego lub stacjonarnego silnika napędowego oraz dla rekreacyjnych jednostek pływających z silnikiem napędowym z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego lub ze stacjonarnym silnikiem napędowym, które podlegają gruntownym przeróbkom jednostki pływającej, a następnie są wprowadzane do obrotu w ciągu pięciu lat od momentu przeróbki, producent stosuje następujące procedury określone w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:

a) w przypadku gdy badania są prowadzone z zastosowaniem normy zharmonizowanej dotyczącej pomiaru hałasu, jeden z następujących modułów:

(i) moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem);

(ii) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);

(iii) moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);

b) w przypadku gdy badania są prowadzone bez stosowania normy zharmonizowanej dotyczącej pomiaru hałasu, moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);

c) w przypadku gdy do oceny stosowana jest metoda oparta na liczbie Froude'a i stosunku mocy do wyporności, jeden z następujących modułów:

(i) moduł A (wewnętrzna kontrola produkcji);

(ii) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);

(iii) moduł H (zgodność w oparciu o pełne zapewnienie jakości).

2. W odniesieniu do emisji hałasu dla skuterów wodnych oraz przyczepnych silników napędowych i silników napędowych z przekładnią typu „Z” ze zintegrowanym układem wydechowym przeznaczonych do zainstalowania na rekreacyjnej jednostce pływającej, producent skutera wodnego lub silnika stosuje następujące procedury określone w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE:

a) w przypadku gdy badania są prowadzone z zastosowaniem normy zharmonizowanej dotyczącej pomiaru hałasu, jeden z następujących modułów:

(i) moduł A1 (wewnętrzna kontrola produkcji oraz badanie wyrobów pod nadzorem);

(ii) moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową);

(iii) moduł H (zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości);

b) w przypadku gdy badania są prowadzone bez zastosowania normy zharmonizowanej dotyczącej pomiaru hałasu, moduł G (zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową).

Artykuł 23**Ocena pokonstrukcyjna**

Ocenę pokonstrukcyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2, 3 i 4, przeprowadza się zgodnie z załącznikiem V.

Artykuł 24**Dodatkowe wymagania**

1. W przypadku zastosowania modułu B z załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE badanie typu UE zostaje przeprowadzone w sposób określony w pkt 2 tiret drugie tego modułu.

Typ produkcji, o którym mowa w module B, może obejmować kilka wersji wyrobu z zastrzeżeniem, że:

a) różnice między poszczególnymi wersjami nie wpływają na poziom bezpieczeństwa i inne wymagania dotyczące działania wyrobu; oraz

b) odniesienie do wersji wyrobu znajduje się w odnośnym certyfikacie o badaniu typu UE, w razie potrzeby – w formie zmian w oryginalnym certyfikacie.

2. W przypadku zastosowania modułu A1 z załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE kontrole wyrobów są prowadzone na jednej lub kilku jednostkach pływających reprezentujących produkcję producenta i zastosowanie mają dodatkowe wymagania określone w załączniku VI do niniejszej dyrektywy.

3. Możliwość wykorzystania akredytowanych jednostek własnych, o których mowa w module A1 i C1 załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE, nie ma zastosowania.

4. W przypadku zastosowania modułu F z załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE procedura opisana w załączniku VII do niniejszej dyrektywy ma zastosowanie do oceny zgodności z wymaganiami dotyczącymi emisji spalin.

5. W przypadku zastosowania modułu C z załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE, w odniesieniu do oceny zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy dotyczącymi emisji spalin i jeżeli producent nie pracuje w ramach odpowiedniego systemu jakości opisanego w module H z załącznika II do decyzji nr 768/2008/WE, wybrana przez producenta jednostka notyfikowana przeprowadza kontrole wyrobu lub zleca ich przeprowadzenie w losowych odstępach czasu określonych przez tę jednostkę w celu sprawdzenia jakości wewnętrznych kontroli wyrobu. Jeżeli poziom jakości okaże się niezadawalający lub jeżeli niezbędne wydaje się sprawdzenie wiarygodności danych przedstawionych przez producenta, stosuje się procedurę określoną w załączniku VIII do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

Dokumentacja techniczna

1. Dokumentacja techniczna, o której mowa w art. 7 ust. 2, zawiera wszystkie istotne dane i informacje dotyczące środków zastosowanych przez producenta, aby zapewnić zgodność wyrobu z wymaganiami określonymi w art. 4 ust. 1 i w załączniku I. W szczególności zawiera odpowiednie dokumenty wymienione w załączniku IX.

2. Dokumentacja techniczna musi umożliwiać właściwe zrozumienie projektu, budowy, działania i oceny zgodności.

ROZDZIAŁ V

NOTYFIKOWANIE JEDNOSTEK OCENIAJĄCYCH ZGODNOŚĆ

Artykuł 26

Notyfikacja

Państwa członkowskie notyfikują Komisji i pozostałym państwom członkowskim jednostki uprawnione do przeprowadzania oceny zgodności w charakterze stron trzecich na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Organy notyfikujące

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ notyfikujący, który odpowiada za opracowanie i stosowanie procedur koniecznych do oceny i notyfikowania jednostek oceniających zgodność do celów niniejszej dyrektywy oraz za monitorowanie jednostek notyfikowanych, w tym w zakresie zgodności z przepisami art. 32.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że ocena i monitorowanie, o których mowa w ust. 1, będą przeprowadzane przez krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i zgodnie z nim.

3. W przypadku gdy organ notyfikujący zleca lub w inny sposób powierza ocenę, notyfikację lub monitorowanie, o których mowa w ust. 1, jednostce, która nie jest instytucją rządową, jednostka ta musi posiadać status osoby prawnej oraz spełniać stosowane odpowiednio wymagania określone w art. 28. Ponadto jednostka ta jest przygotowana na pokrycie zobowiązań wynikających z działalności, którą prowadzi.

4. Organ notyfikujący ponosi pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez jednostkę, o której mowa w ust. 3.

Artykuł 28

Wymagania dotyczące organów notyfikujących

1. Organ notyfikujący jest ustanawiany w sposób nieprowadzący do konfliktu interesów z jednostkami oceniającymi zgodność.

2. Sposób organizacji i funkcjonowania organu notyfikującego zapewnia neutralność i bezstronność jego działalności.

3. Organ notyfikujący jest zorganizowany w taki sposób, aby każda decyzja dotycząca notyfikowania jednostki oceniającej zgodność była podejmowana przez kompetentne osoby spoza grona osób przeprowadzających ocenę.

4. Organ notyfikujący nie oferuje ani nie realizuje zadań wykonywanych przez jednostki oceniające zgodność ani usług doradczych na zasadach komercyjnych lub konkurencyjnych.

5. Organ notyfikujący zapewnia poufność otrzymywanych informacji.

6. Organ notyfikujący dysponuje odpowiednią liczbą pracowników mających kompetencje do właściwego wykonywania swoich zadań.

Artykuł 29

Obowiązki organów notyfikujących w zakresie informowania

Państwa członkowskie informują Komisję o swoich procedurach oceny i notyfikowania jednostek oceniających zgodność oraz monitorowania jednostek notyfikowanych, a także o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 30

Wymagania dotyczące jednostek notyfikowanych

1. Do celów notyfikacji zgodnie z niniejszą dyrektywą jednostka oceniająca zgodność musi spełniać wymagania określone w ust. 2–11.

2. Jednostka oceniająca zgodność jest ustanawiana zgodnie z prawem krajowym i posiada osobowość prawną.

3. Jednostka oceniająca zgodność jest stroną trzecią, niezależną od organizacji lub wyrobu, które ocenia.

Jednostkę należącą do stowarzyszenia przedsiębiorców lub zrzeszenia zawodowego reprezentującego przedsiębiorstwa zajmujące się projektowaniem, produkcją, dostarczaniem, montowaniem, użytkowaniem lub konserwacją wyrobów, które ocenia, można uważać za taką jednostkę, pod warunkiem że wykazano jej niezależność i brak jakiegokolwiek konfliktu interesów.

4. Jednostka oceniająca zgodność, jej ściśle kierownictwo oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, instalatorami, nabywcami, właścicielami, użytkownikami ani konserwatorami wyrobów, które oceniają, ani przedstawicielami wymienionych stron. Nie wyklucza to użytkownika ocenianych wyrobów, które są niezbędne do prowadzenia działalności jednostki oceniającej zgodność, lub użytkownika tych wyrobów do celów osobistych.

Jednostki oceniające zgodność, jej ściśle kierownictwo oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie angażują się bezpośrednio w projektowanie lub produkcję, wprowadzanie do obrotu, instalację, użytkowanie lub konserwację tych wyrobów ani nie reprezentują stron zaangażowanych w taką działalność. Nie angażują się w żadną działalność, która może zagrozić niezależności ich osądów lub uczciwości w odniesieniu do działalności w zakresie oceny zgodności, w związku z którą zostali notyfikowani. Dotyczy to w szczególności usług doradczych.

Jednostki oceniające zgodność zapewniają, by działalność ich spółek zależnych lub podwykonawców nie wpływała na poufność, obiektywność lub bezstronność ich działalności w zakresie oceny zgodności.

5. Jednostki oceniające zgodność i ich pracownicy prowadzą działalność w zakresie oceny zgodności, wykazując najwyższy stopień uczciwości zawodowej i wymaganej kompetencji technicznej w określonej dziedzinie, oraz nie podlegają żadnym naciskom czy perswazjom, zwłaszcza finansowym, mogącym wpływać na ich osąd lub wyniki ich działalności w zakresie oceny zgodności, szczególnie ze strony osób lub grup osób zainteresowanych wynikami tych zadań.

6. Jednostka oceniająca zgodność jest zdolna do realizacji zadań związanych z oceną zgodności, przydzielonych jej na mocy przepisów art. 19–24 i w odniesieniu do których została notyfikowana, niezależnie od tego, czy dana jednostka oceniająca zgodność wykonuje wspomniane zadania samodzielnie, czy są one realizowane w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Przez cały czas i w odniesieniu do każdej procedury oceny zgodności oraz każdego rodzaju lub każdej kategorii wyrobów będących przedmiotem notyfikacji dana jednostka oceniająca zgodność dysponuje niezbędnymi:

a) pracownikami mającymi wiedzę techniczną oraz wystarczające i odpowiednie doświadczenie do realizacji zadań związanych z oceną zgodności;

b) opisami procedur, zgodnie z którymi przeprowadza się ocenę zgodności, w celu zagwarantowania przejrzystości i możliwości powtarzania tych procedur.

Jednostka ta prowadzi odpowiednią politykę i dysponuje stosownymi procedurami, dzięki którym możliwe jest rozróżnienie zadań wykonywanych w roli jednostki notyfikowanej i innej działalności;

c) procedurami służącymi prowadzeniu działalności, uwzględniającymi wielkość przedsiębiorstwa, sektora, w którym prowadzi działalność, jego strukturę, stopień złożoności technologii wytwarzania danego wyrobu oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Jednostka ta dysponuje środkami niezbędnymi do odpowiedniego wykonywania zadań technicznych i administracyjnych związanych z działalnością w zakresie oceny zgodności i ma dostęp do wszelkich niezbędnych urządzeń lub obiektów.

7. Pracownicy odpowiedzialni za prowadzenie działalności w zakresie oceny zgodności posiadają:

a) gruntowne wykształcenie techniczne i zawodowe, obejmujące całą działalność w zakresie oceny zgodności, w odniesieniu do której jednostka oceniająca zgodność została notyfikowana;

- b) dostateczną znajomość wymagań dotyczących ocen, które przeprowadzają, oraz odpowiednie uprawnienia do przeprowadzania takich ocen;
- c) odpowiednią znajomość i rozumienie zasadniczych wymagań, mających zastosowanie norm zharmonizowanych oraz właściwych przepisów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego i właściwych przepisów krajowych;
- d) umiejętność sporządzania certyfikatów, protokołów i sprawozdań dokumentujących przeprowadzenie ocen.

8. Gwarantuje się bezstronność jednostek oceniających zgodność, ich ścisłego kierownictwa i pracowników przeprowadzających ocenę.

Wynagrodzenie ścisłego kierownictwa jednostki oceniającej zgodność oraz jej pracowników przeprowadzających oceny nie zależy od liczby przeprowadzonych ocen ani od wyników tych ocen.

9. Jednostki oceniające zgodność zawierają umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, chyba że na mocy prawa krajowego odpowiedzialność spoczywa na państwie członkowskim lub za ocenę zgodności bezpośrednio odpowiada samo państwo członkowskie.

10. Pracownicy jednostki oceniającej zgodność dochowują tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji, które uzyskują w trakcie wykonywania swoich zadań zgodnie z art. 19–24 lub z przepisami prawa krajowego w danym zakresie, z wyjątkiem dochowania tajemnicy wobec właściwych organów państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest jego działalność. Prawo własności podlega ochronie.

11. Jednostki oceniające zgodność biorą udział w stosownej działalności normalizacyjnej i w działalności grupy koordynującej jednostki notyfikowanej powołanej na podstawie art. 42 lub zapewniają informowanie o takiej działalności swoich pracowników przeprowadzających oceny, natomiast decyzje administracyjne i dokumenty opracowane w wyniku prac tej grupy stosują one na zasadzie ogólnych wytycznych.

Artykuł 31

Domniemanie zgodności

W przypadku gdy jednostka oceniająca zgodność wykaże, że spełnia kryteria ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych lub ich częściach, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, to domniemywa się, że jednostka ta spełnia wymagania określone w art. 30 w stopniu, w jakim obowiązujące zharmonizowane normy obejmują te wymagania.

Artykuł 32

Spółki zależne jednostek notyfikowanych i zlecenie podwykonawstwa przez jednostki notyfikowane

1. W przypadku gdy jednostka notyfikowana podzleca określone zadania związane z oceną zgodności lub korzysta z usług

spółki zależnej, zapewnia spełnienie wymagań określonych w art. 30 przez podwykonawcę lub spółkę zależną oraz odpowiednio informuje organ notyfikujący.

2. Jednostki notyfikowane ponoszą pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podwykonawców lub spółki zależne, niezależnie od tego, gdzie mają one swoją siedzibę.

3. Działalność może być podzlecana lub wykonywana przez spółkę zależną wyłącznie za zgodą klienta.

4. Jednostki notyfikowane przechowują do dyspozycji organu notyfikującego odpowiednie dokumenty dotyczące oceny kwalifikacji podwykonawcy lub spółki zależnej oraz prac wykonywanych przez nich na mocy art. 19–24.

Artykuł 33

Wniosek o notyfikację

1. Jednostka oceniająca zgodność przedkłada wniosek o notyfikację organowi notyfikującemu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się opis działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności oraz wyrobu lub wyrobów, w odniesieniu do których dana jednostka uważa się za właściwą, jak również certyfikat akredytacji, jeżeli taki istnieje, wydany przez krajową jednostkę akredytującą, potwierdzający, że dana jednostka oceniająca zgodność spełnia wymagania ustanowione w art. 30.

3. W przypadku gdy dana jednostka oceniająca zgodność nie może dostarczyć certyfikatu akredytacji, przedkłada organowi notyfikującemu całą dokumentację dowodową niezbędną do sprawdzenia, uznania i regularnego monitorowania jej zgodności z wymaganiami ustanowionymi w art. 30.

Artykuł 34

Procedura notyfikacji

1. Organy notyfikujące mogą notyfikować wyłącznie jednostki oceniające zgodność, które spełniają wymagania ustanowione w art. 30.

2. Organy notyfikujące powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie przy użyciu elektronicznego narzędzia do notyfikacji opracowanego i zarządzanego przez Komisję.

3. Notyfikacja obejmuje wszystkie szczegółowe informacje dotyczące działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności, odnośnego wyrobu lub wyrobów oraz stosownego poświadczenia kompetencji.

4. W przypadku gdy podstawy notyfikacji nie stanowi certyfikat akredytacji, o którym mowa w art. 33 ust. 2, organ notyfikujący przedkłada Komisji i pozostałym państwom członkowskim dokumenty potwierdzające kompetencje jednostek oceniających zgodność oraz wdrożone rozwiązania mające zapewnić systematyczne monitorowanie tej jednostki i dalsze spełnianie przez nią wymagań określonych w art. 30.

5. Dany organ może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej wyłącznie pod warunkiem, że Komisja lub pozostałe państwa członkowskie nie zgłosiły zastrzeżeń w terminie dwóch tygodni od notyfikacji, w przypadku korzystania z certyfikatu akredytacji, lub w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji, w przypadku niekorzystania z akredytacji.

Wyłącznie taką jednostkę uznaje się za jednostkę notyfikowaną do celów niniejszej dyrektywy.

6. Komisja i pozostałe państwa członkowskie są powiadamiane o wszelkich późniejszych odpowiednich zmianach w notyfikacji.

Artykuł 35

Numery identyfikacyjne i wykazy jednostek notyfikowanych

1. Komisja przydziela każdej jednostce notyfikowanej numer identyfikacyjny.

Przydziela tylko jeden taki numer, nawet gdy dana jednostka jest notyfikowana na mocy różnych aktów prawnych Unii.

Państwa członkowskie dodatkowo przydzielają kod identyfikacyjny jednostce notyfikowanej, która została upoważniona przez organ notyfikujący do przeprowadzania pokonstrukcyjnych ocen zgodności.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz jednostek notyfikowanych na mocy niniejszej dyrektywy, włącznie z numerami i, w stosownych przypadkach, kodami identyfikacyjnymi, które im przydzielono, oraz informacją na temat działalności będącej przedmiotem notyfikacji.

Komisja zapewnia stałą aktualizację tego wykazu.

Artykuł 36

Zmiany w notyfikacji

1. W przypadku gdy organ notyfikujący stwierdza lub otrzymuje informację, że jednostka notyfikowana przestała spełniać wymagania określone w art. 30 lub nie wypełnia swoich obowiązków, organ notyfikujący ogranicza, zawiesza lub wycofuje notyfikację, stosownie do przypadku oraz w zależności od wagi niespełnienia tych wymagań lub niewypełnienia tych obowiązków. Niezwłocznie informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

2. W razie ograniczenia, zawieszenia lub wycofania notyfikacji lub w przypadku zaprzestania działalności przez jednostkę notyfikowaną, notyfikujące państwo członkowskie podejmuje odpowiednie kroki, aby zapewnić przetwarzanie dokumentacji tej jednostki przez inną jednostkę notyfikowaną lub dostępność tej dokumentacji dla odpowiedzialnych organów notyfikujących i organów nadzoru rynku na ich żądanie.

Artykuł 37

Kwestionowanie kompetencji jednostek notyfikowanych

1. Komisja bada wszystkie przypadki, w których ma wątpliwości lub otrzymuje informację o wątpliwościach co do kompetencji jednostki notyfikowanej lub dalszego wywiązywania się przez jednostkę notyfikowaną z nałożonych na nią obowiązków i zachowania zgodności z wymaganiami.

2. Na wniosek Komisji notyfikujące państwo członkowskie udziela jej wszelkich informacji dotyczących podstawy notyfikacji lub utrzymania kompetencji danej jednostki.

3. Komisja zapewnia poufność przetwarzania wszystkich danych szczególnie chronionych uzyskanych w trakcie dochodzenia.

4. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że jednostka notyfikowana nie spełnia wymagań notyfikacji lub przestała je spełniać, przyjmuje akt wykonawczy, w którym zwraca się do notyfikującego państwa członkowskiego o podjęcie koniecznych środków naprawczych, włącznie z wycofaniem notyfikacji w stosownych przypadkach.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 50 ust. 2.

Artykuł 38

Obowiązki jednostek notyfikowanych dotyczące ich działalności

1. Jednostki notyfikowane przeprowadzają oceny zgodności według procedur oceny zgodności określonych w art. 19–24.

2. Oceny zgodności dokonuje się z zachowaniem odpowiednich proporcji, unikając przy tym zbędnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych i prywatnych importerów. Jednostki oceniające zgodność wykonują swoje zadania, uwzględniając wielkość przedsiębiorstwa, sektor, w którym prowadzi ono działalność, jego strukturę, stopień złożoności technologii danego wyrobu oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Przestrzega się przy tym jednak stopnia rygoryzmu i poziomu ochrony wymaganych dla zgodności wyrobu z niniejszą dyrektywą.

3. W przypadku gdy jednostka notyfikowana stwierdza, że producent lub prywatny importer nie spełnił wymagań określonych w art. 4 ust. 1 i w załączniku I lub w odpowiednich normach zharmonizowanych, zobowiązuje ona producenta lub prywatnego importera do podjęcia stosownych działań naprawczych i nie wydaje certyfikatu zgodności.

4. W przypadku gdy w trakcie monitorowania zgodności po wydaniu certyfikatu jednostka notyfikowana stwierdza, że wyrób przestał spełniać wymagania, zobowiązuje ona producenta do podjęcia stosownych działań naprawczych, a w razie potrzeby zawiesza lub cofa wydany certyfikat.

5. W przypadku gdy działania naprawcze nie zostają podjęte lub nie przynoszą wymaganych skutków, jednostka notyfikowana odpowiednio ogranicza, zawiesza lub cofa wszelkie certyfikaty.

Artykuł 39

Procedura odwoławcza

Państwa członkowskie zapewniają dostęp do procedury odwoławczej od decyzji jednostek notyfikowanych.

Artykuł 40

Obowiązki jednostek notyfikowanych w zakresie udzielania informacji

1. Jednostki notyfikowane informują organ notyfikujący o:
 - a) odmowie, ograniczeniu, zawieszeniu lub cofnięciu certyfikatu;
 - b) wszelkich okolicznościach, które mogą mieć wpływ na zakres i warunki notyfikacji;
 - c) każdym przypadku żądania informacji, które wpłynęło od organów nadzoru rynku, na temat działalności w zakresie oceny zgodności;
 - d) na żądanie, działalności w zakresie oceny zgodności prowadzonej w ramach ich notyfikacji oraz innej prowadzonej działalności, w tym działalności transgranicznej i zlecanym podwykonawstwie.
2. Jednostki notyfikowane przekazują pozostałym jednostkom notyfikowanym na mocy niniejszej dyrektywy prowadzącym podobną działalność w zakresie oceny zgodności i zajmującym się tymi samymi wyrobami odpowiednie informacje na temat kwestii związanych z negatywnymi, a na żądanie – także pozytywnymi, wynikami oceny zgodności.

Artykuł 41

Wymiana doświadczeń

Komisja zapewnia organizację wymiany doświadczeń między krajowymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za politykę notyfikowania.

Artykuł 42

Koordinacja działań jednostek notyfikowanych

Komisja zapewnia wprowadzenie i właściwą realizację koordynacji i współpracy jednostek notyfikowanych na mocy niniejszej dyrektywy, w formie sektorowej grupy lub grup jednostek notyfikowanych.

Państwa członkowskie zapewniają uczestnictwo notyfikowanych przez nie jednostek w pracach tej grupy lub grup bezpośrednio lub za pośrednictwem wyznaczonych przedstawicieli.

ROZDZIAŁ VI

NADZÓR RYNKU UNIJNEGO, KONTROLA WPROWADZANIA WYROBÓW DO OBROTU W UNII I PROCEDURY OCHRONNE

Artykuł 43

Nadzór rynku unijnego i kontrola wprowadzania wyrobów do obrotu w Unii

Art. 15 ust. 3 i art. 16–29 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 mają zastosowanie do wyrobów objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 44

Procedura stosowana na poziomie krajowym w przypadku wyrobów stwarzających zagrożenie

1. W przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają wystarczające powody, by sądzić, że dany wyrób objęty niniejszą dyrektywą stwarza zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska, dokonują one oceny tego wyrobu pod kątem spełnienia odpowiednich wymagań określonych w niniejszej dyrektywie. Odpowiednie podmioty gospodarcze lub prywatny importer współpracują w razie konieczności z organami nadzoru rynku.

W przypadku podmiotu gospodarczego, gdy w trakcie tej oceny organy nadzoru rynku stwierdzą, że dany wyrób nie spełnia wymagań określonych w niniejszej dyrektywie, żądają niezwłocznie od danego podmiotu gospodarczego podjęcia odpowiednich działań naprawczych w celu zapewnienia zgodności wyrobu z tymi wymaganiami, wycofania wyrobu z obrotu lub odzyskania wyrobu w wyznaczonym przez siebie rozsądnym terminie, stosownym do charakteru zagrożenia.

W przypadku prywatnego importera, gdy w trakcie tej oceny organy nadzoru rynku stwierdzą, że dany wyrób nie spełnia wymagań określonych w niniejszej dyrektywie, prywatny importer jest bezzwłocznie informowany o odpowiednich działaniach naprawczych, które należy podjąć w celu zapewnienia zgodności wyrobu z tymi wymaganiami, zawieszenia oddania wyrobu do użytku lub zawieszenia używania wyrobu, stosownie do charakteru zagrożenia.

Organy nadzoru rynku informują o tym właściwą jednostkę notyfikowaną.

Do środków, o których mowa w akapitach drugim i trzecim niniejszego ustępu, ma zastosowanie art. 21 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

2. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność nie ogranicza się do terytorium ich państwa, informują Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz działaniach, których podjęcia zażądały od danego podmiotu gospodarczego.

3. Podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie właściwych działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich wyrobów, których to dotyczy, a które ten podmiot udostępnił na rynku w całej Unii.

Prywatny importer zapewnia podjęcie właściwych działań naprawczych w odniesieniu do wyrobu, który przywiózł do Unii na własny użytek.

4. W przypadku gdy dany podmiot gospodarczy nie podejmie odpowiednich działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, organy nadzoru rynku podejmują wszelkie odpowiednie środki tymczasowe w celu zakazania lub ograniczenia udostępniania wyrobu na rynku krajowym, wycofania wyrobu z obrotu lub odzyskania go.

W przypadku gdy prywatny importer nie podejmie odpowiednich działań naprawczych, organy nadzoru rynku podejmują wszelkie odpowiednie środki tymczasowe w celu zakazania oddania wyrobu do użytku lub zakazania lub ograniczenia użytkowania wyrobu na ich terytorium.

Organy nadzoru rynku niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o tych środkach.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4, obejmują wszelkie dostępne szczegóły, w szczególności dane niezbędne do identyfikacji wyrobu niezgodnego z wymaganiami, informacje na temat pochodzenia wyrobu, charakteru domniemanej niezgodności i zagrożenia stwarzanego przez wyrób, rodzaju i okresu obowiązywania przyjętych środków krajowych, a także stanowisko przedstawione przez odnośny podmiot gospodarczy lub prywatnego importera. Organy nadzoru rynku wskazują w szczególności, czy niezgodność wynika z:

- a) niespełnienia przez wyrób wymagań związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem osób, ochroną mienia lub środowiska określonych w niniejszej dyrektywie; czy z
- b) uchybień w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 14, uzasadniających domniemanie zgodności.

6. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie, które wszczęło procedurę zgodnie z niniejszym artykułem, niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszystkich przyjętych środkach i przekazują wszelkie dodatkowe informacje dotyczące niezgodności danego wyrobu, którymi dysponują, a w przypadku sprzeciwu wobec notyfikowanego środka krajowego przedstawiają swoje zastrzeżenia.

7. W przypadku gdy w terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 4, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosiły sprzeciwu wobec środka tymczasowego podjętego przez państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony.

8. Państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne przyjęcie właściwych środków ograniczających w odniesieniu do danego wyrobu, takich jak wycofanie wyrobu z obrotu.

Artykuł 45

Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 44 ust. 3 i 4 zgłaszane są zastrzeżenia wobec środka podjętego przez państwo członkowskie lub w przypadku gdy Komisja stwierdza sprzeczność krajowego środka z prawodawstwem unijnym, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i danym podmiotem gospodarczym lub danymi podmiotami gospodarczymi lub prywatnym importerem oraz ocenia ten środek krajowy. Na podstawie wyników tej oceny Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający, czy dany środek krajowy jest uzasadniony.

Komisja kieruje swoją decyzję do wszystkich państw członkowskich i niezwłocznie informuje o niej państwa członkowskie i dany podmiot gospodarczy lub podmioty gospodarcze lub prywatnego importera.

2. Jeżeli środek krajowy zostaje uznany za uzasadniony, wszystkie państwa członkowskie podejmują środki konieczne, aby zapewnić wycofanie z ich rynku wyrobu, który nie spełnia wymagań, i informują o nich Komisję. Jeżeli środek krajowy zostaje uznany za nieuzasadniony, dane państwo członkowskie wycofuje ten środek.

3. W razie uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność danego wyrobu z wymaganiami wynika z uchybień w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 44 ust. 5 lit. b) niniejszej dyrektywy, Komisja stosuje procedurę określoną w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

Artykuł 46

Niezgodność pod względem formalnym

1. Nie naruszając postanowień art. 44, w przypadku gdy państwo członkowskie dokonuje jednego z poniższych ustaleń, zobowiązuje właściwy podmiot gospodarczy lub prywatnego importera do usunięcia występującej niezgodności:

- a) oznakowanie CE zostało umieszczone z naruszeniem art. 16, 17 lub 18;
- b) oznaczenie CE, o którym mowa w art. 17, nie zostało umieszczone;
- c) nie sporządzono deklaracji zgodności UE lub deklaracji, o której mowa w załączniku III;
- d) nie sporządzono w prawidłowy sposób deklaracji zgodności UE lub deklaracji, o której mowa w załączniku III;
- e) dokumentacja techniczna jest niedostępna lub niekompletna;
- f) informacje określone w art. 7 ust. 6 lub art. 9 ust. 3 są niedostępne, fałszywe lub niekompletne;
- g) jakiegokolwiek inne wymaganie administracyjne przewidziane w art. 7 lub 9 nie jest spełnione.

2. W przypadku gdy niezgodność z wymaganiami, o której mowa w ust. 1, nie zostanie usunięta, dane państwo członkowskie jest zobowiązane wprowadzić wszelkie odpowiednie środki w celu ograniczenia lub zakazania udostępniania wyrobu na rynku lub zapewnić jego odzyskanie lub wycofanie z obrotu lub – w przypadku wyrobu przywiezionego przez prywatnego importera na jego własny użytek – zakazanie lub ograniczenie takiego użytkowania.

ROZDZIAŁ VII

AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE

Artykuł 47

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 48 w celu zmiany następujących elementów:

- a) w celu uwzględnienia postępu wiedzy technicznej i nowych dowodów naukowych:
 - (i) załącznika I pkt 2.3, 2.4 i 2.5, a także część B sekcja 3 oraz część C sekcja 3;

(ii) załączników VII i IX; oraz

- b) załącznika V w celu uwzględnienia postępu wiedzy technicznej, zapewnienia wystarczająco równoważnej zgodności i nowych dowodów naukowych.

Artykuł 48

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierza się Komisji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 47, zostają powierzone Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 stycznia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 47, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 47 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu Parlamentu Europejskiego lub Rady, w ciągu dwóch miesięcy od powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady o tym akcie lub też jeżeli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu. Wspomniany termin przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 49

Akty wykonawcze

1. W celu uwzględnienia postępu wiedzy technicznej i zapewnienia, aby niniejsza dyrektywa była stosowana w sposób jednolity, Komisja może przyjmować akty wykonawcze zawierające wytyczne dotyczące następujących elementów:

- a) szczegółowych procedur dotyczących realizacji art. 24, przy uwzględnieniu szczególnych potrzeb w zakresie oceny zgodności wyrobów objętych niniejszą dyrektywą;

- b) szczegółowego stosowania kategorii projektowych jednostek pływających określonych w załączniku I część A pkt 1, w tym wytycznych w zakresie stosowania terminologii dotyczącej pogody oraz skal pomiarowych w nim stosowanych;
- c) szczegółowych procedur identyfikacji jednostek pływających określonych w załączniku I część A pkt 2.1, w tym sprecyzowania terminologii, oraz przydzielania i ewidencji kodów producenta przyznawanych producentom mającym siedzibę poza Unią;
- d) informacji zawartych na tabliczce znamionowej określonych w załączniku I część A pkt 2.2;
- e) stosowania przepisów w sprawie świateł nawigacyjnych określonych w załączniku I część A pkt 5.7;
- f) ustaleń dotyczących zapobiegania zrzutom, w szczególności jeżeli chodzi o obsługę zbiorników nieczystości, określonych w załączniku I część A pkt 5.8;
- g) instalowania i testowania urządzeń gazowych i instalacji gazowych na stałe zainstalowanych w jednostce pływającej;
- h) formatu i treści instrukcji obsługi;
- i) formatu i treści kwestionariusza dotyczącego sprawozdawczości, który ma być wypełniany przez państwa członkowskie, o czym mowa w art. 51.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 3.

2. W przypadku konieczności uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, gdy wyrób stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa osób, mienia lub środowiska, w odniesieniu do ust. 1 lit. a), b), e), f) i g), Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 50 ust. 4.

Artykuł 50

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z jego art. 5.

5. Komisja zasięga opinii Komitetu w sprawie każdej kwestii, w odniesieniu do której zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 lub wszelkim innym prawodawstwem unijnym wymagane są konsultacje z ekspertami branżowymi.

6. Komitet może ponadto analizować wszelkie inne kwestie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, które zostały podniesione albo przez jego przewodniczącego lub przez przedstawiciela państwa członkowskiego, zgodnie z regulaminem tego komitetu.

ROZDZIAŁ VIII

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY ADMINISTRACYJNE

Artykuł 51

Sprawozdawczość

Do dnia 18 stycznia 2021 r. i następnie co pięć lat państwa członkowskie wypełniają kwestionariusz wydany przez Komisję, dotyczący stosowania niniejszej dyrektywy.

Do dnia 18 stycznia 2022 r. i następnie co pięć lat Komisja, odnosząc się do odpowiedzi państw członkowskich zawartych w kwestionariuszu, o którym mowa w akapicie pierwszym, sporządza i przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 52

Przeгляд

Do dnia 18 stycznia 2022 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) technicznej wykonalności dalszego ograniczania emisji spalin z morskich silników napędowych i wprowadzenia wymagań dotyczących emisji oparów i systemów paliwowych, które mają zastosowanie do silników i systemów napędowych, przy uwzględnieniu opłacalności technologii oraz potrzeby uzgodnienia na szczeblu światowym ujednoczonych wartości dla tego sektora i przy uwzględnieniu wszelkich ważnych inicjatyw rynkowych; oraz
- b) skutków, jakie dla informowania konsumentów i dla producentów, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, mają kategorie projektowe jednostek pływających wymienione w załączniku I, które są opracowane na podstawie wytrzymałości na siłę wiatru i istotnej wysokości fal, przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji w międzynarodowym sektorze normalizacji. Sprawozdanie to zawiera ocenę tego, czy kategorie projektowe jednostek pływających wymagają dodatkowych specyfikacji lub dalszych podziałów, i zawiera propozycje, w stosownych przypadkach, dodatkowych podkategorii.

Wraz ze sprawozdaniami, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), przedstawiane są, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.

Artykuł 53

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady w sprawie sankcji, które mogą obejmować sankcje karne w odniesieniu do poważnych wykroczeń, stosowanych w razie naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i wprowadzają wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić wdrażanie tych sankcji.

Przewidziane sankcje są skuteczne, współmierne i odstraszające oraz mogą zostać zaostrzone, jeżeli dany podmiot gospodarczy lub prywatny importer w przeszłości naruszył w podobny sposób przepisy niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

Artykuł 54

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują do 18 stycznia 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 18 stycznia 2016 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 55

Okres przejściowy

1. Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku wyrobów objętych dyrektywą 94/25/WE, które są zgodne z tą dyrektywą i które zostały wprowadzone do obrotu lub oddawane do użytku przed dniem 18 stycznia 2017 r.

2. Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku przyczepnych silników napędowych z zapłonem iskrowym o mocy nie większej niż 15 kW, które spełniają wymagania pod względem granicznych wielkości emisji spalin etapu I, określonych w załączniku I część B pkt 2.1, i które zostały wyprodukowane przez małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE⁽¹⁾ i wprowadzone do obrotu przed dniem 18 stycznia 2020 r.

Artykuł 56

Uchylenie

Dyrektywa 94/25/WE traci moc z dniem 18 stycznia 2016 r. Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 57

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 58

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

ZAŁĄCZNIK I

ZASADNICZE WYMAGANIA

A. Zasadnicze wymagania dotyczące projektu i budowy wyrobów, o których mowa w art. 2 ust. 1

1. KATEGORIE PROJEKTOWE JEDNOSTEK PŁYWAJĄCYCH

Kategoria projektowa	Siła wiatru (stopnie skali Beauforta)	Istotna wysokość fali (H 1/3, metry)
A	przekraczająca 8	przekraczająca 4
B	do 8 włącznie	do 4 włącznie
C	do 6 włącznie	do 2 włącznie
D	do 4 włącznie	do 0,3 włącznie

Objaśnienia:

- A. Rekreacyjna jednostka pływająca kategorii projektowej A jest uważana za zaprojektowaną dla wiatrów, których siła może przekroczyć 8 stopni (w skali Beauforta), a istotna wysokość fal może osiągać 4 m i więcej, ale z wyłączeniem warunków nienormalnych, takich jak sztorm, gwałtowny sztorm, huragan, tornado oraz ekstremalne warunki na morzu lub niebezpieczne fale.
- B. Rekreacyjna jednostka pływająca kategorii projektowej B jest uważana za zaprojektowaną dla wiatrów o sile do 8 stopni w skali Beauforta włącznie i istotnej wysokości fali do 4 m włącznie.
- C. Jednostka pływająca kategorii projektowej C jest uważana za zaprojektowaną dla wiatrów o sile do 6 stopni w skali Beauforta włącznie i istotnej wysokości fali do 2 m włącznie.
- D. Jednostka pływająca kategorii projektowej D jest uważana za zaprojektowaną dla wiatrów o sile do 4 stopni w skali Beauforta włącznie i istotnej wysokości fali do 0,3 m włącznie, sporadycznie do maksymalnej wysokości 0,5 m.

Jednostki pływające każdej z kategorii projektowych muszą być zaprojektowane i zbudowane tak, aby wytrzymały warunki eksploatacji pod względem stabilności, pływalności oraz innych zasadniczych wymagań wymienionych w niniejszym załączniku i aby były łatwe w obsłudze.

2. WYMAGANIA OGÓLNE

2.1. Identyfikacja jednostki pływającej

Każda jednostka pływająca jest oznaczona numerem identyfikacyjnym zawierającym następujące informacje:

- 1) krajowy kod producenta;
- 2) niepowtarzalny kod producenta przypisany przez organ krajowy państwa członkowskiego;
- 3) niepowtarzalny numer seryjny;
- 4) miesiąc i rok produkcji;
- 5) rok modelu.

Szczegółowe wymagania dotyczące numeru identyfikacyjnego, o którym mowa w pierwszym akapicie, są zawarte w odpowiedniej normie zharmonizowanej.

2.2. Tabliczka znamionowa jednostki pływającej

Każda jednostka pływająca ma trwale przymocowaną tabliczkę znamionową, niezależnie od numeru identyfikacyjnego jednostki pływającej, zawierającą co najmniej następujące informacje:

- a) nazwisko lub nazwę producenta, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, a także adres kontaktowy;

- b) oznakowanie CE, zgodnie z art. 18;
- c) kategorię projektową jednostki pływającej, zgodnie z sekcją 1;
- d) maksymalne obciążenie zalecane przez producenta zgodnie z pkt 3.6, wyłączając ciężar zawartości stałych zbiorników w stanie pełnym;
- e) zalecaną przez producenta liczbę osób, na jaką jednostka pływająca została zaprojektowana.

W przypadku oceny pokonstrucyjnej dane kontaktowe oraz wymagania, o których mowa w lit. a), uwzględniają dane oraz wymagania przedstawione przez jednostkę notyfikowaną, która przeprowadziła ocenę zgodności.

2.3. Zabezpieczenia przed wypadnięciem za burtę oraz środki umożliwiające powrót z wody na pokład

Jednostka pływająca jest zaprojektowana tak, aby zminimalizować ryzyko wypadnięcia za burtę i ułatwić powrót na pokład. Osoba znajdująca się w wodzie ma dostęp do środków umożliwiających powrót z wody na pokład lub ma możliwość ich użycia bez pomocy.

2.4. Widoczność z głównego stanowiska sterowania

Główne stanowisko sterowania jednostek rekreacyjnych w normalnych warunkach (pod względem prędkości i obciążenia) zapewnia sternikowi dobrą widoczność we wszystkich kierunkach.

2.5. Instrukcja obsługi

Zgodnie z przepisami art. 7 ust. 7 i art. 9 ust. 4 każdy wyrób jest wyposażony w instrukcję obsługi. Instrukcja ta zawiera wszelkie informacje niezbędne do bezpiecznego użytkowania wyrobu i zwraca się w niej szczególną uwagę na ustawienia, konserwację, regularną obsługę, zapobieganie zagrożeniom i zarządzanie ryzykiem.

3. WYMAGANIA DOTYCZĄCE INTEGRALNOŚCI I KONSTRUKCJI

3.1. Konstrukcja

Dobór i zestawienie materiałów oraz budowa zapewniają odpowiednią wytrzymałość jednostki pływającej pod każdym względem. Szczególną uwagę zwraca się na kategorię projektową zgodnie z sekcją 1 oraz zalecane przez producenta maksymalne obciążenie określone w pkt 3.6.

3.2. Stateczność i wolna burta

Jednostka pływająca ma wystarczającą stateczność i wolną burtę stosownie do jej kategorii projektowej zgodnie z sekcją 1 oraz zalecanego przez producenta maksymalnego obciążenia zgodnie z pkt 3.6.

3.3. Pływalność i utrzymywanie się na powierzchni

Jednostka pływająca jest zbudowana tak, aby jej charakterystyka pływalności była odpowiednia do jej kategorii projektowej zgodnie z sekcją 1 oraz do zalecanego przez producenta maksymalnego obciążenia zgodnie z pkt 3.6. Wszystkie wielokadłubowe jednostki z częścią mieszkalną, które są podatne na przewrócenie się, mają wystarczającą pływalność pozwalającą utrzymać się na powierzchni w pozycji odwróconej.

Jednostki pływające o długości mniejszej niż sześć metrów narażone na zalanie wodą, gdy są używane zgodnie ze swoją kategorią projektową, są wyposażone w odpowiednie środki zapewniające utrzymywanie się na powierzchni po zalaniu.

3.4. Otwory w kadłubie, pokładzie i nadbudówce

Otwory w kadłubie, pokładzie (pokładach) i nadbudówce nie mogą osłabiać integralności konstrukcyjnej jednostki pływającej ani jej odporności na warunki atmosferyczne w pozycji zamkniętej.

Okna, iluminatory, drzwi i pokrywy luków są odporne na ciśnienie wody, któremu mogą być poddane w miejscu swego umieszczenia, jak też wytrzymują punktowe obciążenie pochodzące od osób poruszających się na pokładzie.

Przejścia burtowe umożliwiające przepływ wody do wewnątrz i na zewnątrz kadłuba, umieszczone poniżej linii wodnej przy maksymalnym obciążeniu zalecanym przez producenta określonym w pkt 3.6, są wyposażone w łatwo dostępne środki odcinające przepływ wody.

3.5. Zalanie

Wszystkie jednostki pływające są zaprojektowane tak, aby ograniczyć do minimum ryzyko ich zatopienia.

W stosownych przypadkach szczególną uwagę zwraca się na:

- a) kokpity i studzienki, które powinny być samoodpływowe lub posiadać inne środki zabezpieczające wnętrze jednostki pływającej przed przedostaniem się wody;
- b) urządzenia wentylacyjne;
- c) usuwanie wody za pomocą pomp lub innych środków.

3.6. Maksymalne obciążenie zalecane przez producenta

Zalecane przez producenta maksymalne obciążenie w kilogramach (paliwo, woda, prowiant, różne sprzęty i ludzie), dla jakiego jednostka pływająca została zaprojektowana, jest określone zgodnie z kategorią projektową (sekcja 1), stateczności i wolnej burty (pkt 3.2) oraz pływalności i utrzymywania się na powierzchni (pkt 3.3).

3.7. Miejsce na tratwę ratunkową

Na wszystkich rekreacyjnych jednostkach pływających kategorii projektowych A i B oraz rekreacyjnych jednostkach pływających kategorii projektowych C i D o długości większej niż sześć metrów znajduje się co najmniej jedno miejsce służące do przechowywania tratwy ratunkowej (tratw ratunkowych), mogących pomieścić liczbę osób, na którą rekreacyjna jednostka pływająca została zaprojektowana, zalecaną przez producenta. Miejsce(-a) przechowywania tratw ratunkowych są zawsze łatwo dostępne.

3.8. Wyjścia awaryjne

Wszystkie wielokadłubowe jednostki z częścią mieszkalną, które są podatne na przewrócenie się, są wyposażone w wyjścia awaryjne umożliwiające ewakuację w przypadku przewrócenia się jednostki. W przypadku gdy istnieje wyjście awaryjne umożliwiające opuszczenie jednostki w pozycji odwróconej, nie zagraża ono konstrukcji (pkt 3.1), stateczności (pkt 3.2) ani pływalności (pkt 3.3), niezależnie od tego, czy rekreacyjna jednostka pływająca jest w pozycji stojącej czy odwróconej.

Wszystkie wielokadłubowe jednostki pływające z częścią mieszkalną są wyposażone w sprawne wyjścia awaryjne umożliwiające ewakuację w przypadku pożaru.

3.9. Kotwiczenie, cumowanie i holowanie

Wszystkie jednostki pływające, uwzględniając ich kategorię projektową i właściwości, są wyposażone w co najmniej jeden solidny punkt mocowania lub w inne środki umożliwiające bezpieczne przeniesienie obciążeń pochodzących od kotwiczenia, cumowania oraz holowania.

4. CHARAKTERYSTYKA PROWADZENIA

Producent zapewnia zadowalającą charakterystykę prowadzenia jednostki pływającej w przypadku zastosowania silnika napędowego o największej mocy, do którego jednostka pływająca została zaprojektowana i zbudowana. W przypadku wszystkich silników napędowych maksymalna moc znamionowa silnika jest podana w instrukcji obsługi.

5. WYMAGANIA DOTYCZĄCE INSTALACJI

5.1. Silniki i pomieszczenia maszynowe

5.1.1. Silniki stacjonarne

Wszystkie silniki stacjonarne są umieszczane w pomieszczeniu oddzielnym od pomieszczeń mieszkalnych i zamontowane tak, aby zminimalizować ryzyko pożaru lub rozprzestrzenienia się ognia oraz zagrożenia ze strony toksycznych spalin, wysokiej temperatury, hałasu lub wibracji w pomieszczeniach mieszkalnych.

Części i osprzęt silnika wymagające częstych przeglądów lub obsługi są łatwo dostępne.

Materiał izolacyjny w pomieszczeniach maszynowych nie może podtrzymywać spalania.

5.1.2. Wentylacja

Pomieszczenia maszynowe są wentylowane. W odniesieniu do otworów należy zminimalizować ryzyko przedostania się wody do pomieszczenia maszynowego.

5.1.3. Części odsłonięte

Jeżeli silnik nie jest osłonięty pokrywą lub własną obudową, jego odkryte ruchome lub gorące części, mogące spowodować obrażenia, są skutecznie osłonięte.

5.1.4. Rozruch przyczepnych silników napędowych

Każdy przyczepny silnik napędowy zamontowany w każdej jednostce pływającej posiada urządzenie uniemożliwiające rozruch silnika przy włączonym sprzęgle, chyba że:

- a) silnik wytwarza ciąg statyczny mniejszy niż 500 Newtonów (N);
- b) silnik ma urządzenie dławiące, ograniczające ciąg statyczny przy rozruchu silnika do 500 N.

5.1.5. Ruch skutera wodnego bez osoby prowadzącej

Skuter wodny jest wyposażony w silnik napędowy wyłączający się automatycznie lub w urządzenie automatyczne, zapewniające zmniejszenie prędkości i poruszanie się jednostki ruchem kolistym do przodu, w przypadku gdy osoba prowadząca go opuści jednostkę świadomie lub z niej wypadnie.

5.1.6. Przyczepne silniki napędowe kontrolowane sterownicą są wyposażone w urządzenie do awaryjnego zatrzymania, które może być połączone ze sternikiem.

5.2. Układ paliwowy

5.2.1. Postanowienia ogólne

Urządzenia i rozwiązania służące do tankowania i magazynowania paliwa, odpowietrzania i zasilania są zaprojektowane i wykonane tak, aby zminimalizować ryzyko pożaru i wybuchu.

5.2.2. Zbiorniki paliwa

Zbiorniki paliwa, przewody i węże są zabezpieczone i oddzielone od źródeł wysokich temperatur lub przed nimi osłonięte. Materiał i sposób zbudowania zbiorników odpowiada ich pojemności i rodzajowi paliwa.

Pomieszczenia, w których znajdują się zbiorniki benzyny, są wietrzne.

Zbiorniki benzyny nie mogą stanowić części kadłuba oraz są:

- a) chronione przed pożarem powstałym w jakimkolwiek silniku i przed innymi potencjalnymi źródłami zapłonu;
- b) oddzielone od pomieszczeń mieszkalnych.

Zbiorniki oleju napędowego mogą stanowić integralną część kadłuba.

5.3. Instalacja elektryczna

Instalacje elektryczne są zaprojektowane i zamontowane tak, aby w normalnych warunkach eksploatacyjnych zapewniały prawidłowe funkcjonowanie jednostki pływającej i ograniczały do minimum zagrożenie pożarem i porażeniem prądem.

Wszelkie obwody elektryczne, oprócz obwodu rozrusznika silnika zasilanego z akumulatora, pozostają zabezpieczone w przypadku narażenia na przeciążenie.

Obwody napędu elektrycznego nie mogą wchodzić w interakcję z innymi obwodami w sposób zakłócający ich przewidziane działanie.

Zapewniona jest wentylacja, aby nie dopuścić do gromadzenia się gazów wybuchowych, które mogą być wydzielane z akumulatorów. Akumulatory są solidnie zamocowane i zabezpieczone przed przedostaniem się wody.

5.4. Urządzenia sterowe

5.4.1. Postanowienia ogólne

Urządzenia sterowe i urządzenia służące do kontroli napędu są zaprojektowane, zbudowane i zamontowane tak, aby umożliwiały przeniesienie obciążeń występujących w przewidywalnych warunkach pracy.

5.4.2. Sterowanie awaryjne

Wszystkie rekreacyjne jednostki żaglowe oraz rekreacyjne jednostki nieżaglowe z jednym silnikiem napędowym, wyposażone w zdalne urządzenie sterowe, są wyposażone w awaryjne środki pozwalające na sterowanie jednostką rekreacyjną przy zmniejszonej prędkości.

5.5. Instalacja gazowa

Instalacje gazowe dla celów gospodarczych umożliwiają odprowadzanie pary oraz są zaprojektowane i zamontowane tak, aby uniknąć nieszczelności i zagrożenia wybuchem oraz umożliwiać sprawdzenie szczelności. Materiały i elementy instalacji są dostosowane do określonego używanego gazu, tak aby wytrzymały naprężenia i czynniki występujące w środowisku morskim.

Każde urządzenie gazowe, które ma być używane zgodnie z zamierzeniem producenta, jest zainstalowane zgodnie z instrukcjami producenta. Każdy odbiornik gazu musi mieć oddzielne doprowadzenie gazu i oddzielne urządzenie zamykające. Należy zapewnić odpowiednią wentylację, aby zapobiec zagrożeniom spowodowanym przez wycieki gazu i przez produkty spalania.

Wszystkie jednostki pływające z wbudowaną na stałe instalacją gazową są wyposażone w schowek na wszystkie butle gazowe. Schowek ten jest oddzielony od pomieszczeń mieszkalnych, dostępny jedynie z zewnątrz i wentylowany na zewnątrz, tak by ewentualnie ulatniający się gaz uchodził za burtę.

W szczególności każdą instalację gazową zainstalowaną na stałe testuje się po jej zainstalowaniu.

5.6. Ochrona przeciwpożarowa

5.6.1. Postanowienia ogólne

Rodzaj zainstalowanego wyposażenia oraz rozplanowanie jednostki pływającej uwzględnia ryzyko pożaru i rozprzestrzenienie się ognia. Szczególną uwagę zwraca się na otoczenie źródeł otwartego ognia, gorących powierzchni lub silników i urządzeń pomocniczych, odpowietrzeń zbiorników oleju i paliwa, nieosłoniętych przewodów paliwowych i olejowych oraz w szczególności na prowadzenie przewodów elektrycznych z dala od źródeł ciepła lub od gorących powierzchni.

5.6.2. Sprzęt przeciwpożarowy

Rekreacyjna jednostka pływająca jest wyposażona w sprzęt przeciwpożarowy odpowiedni do zagrożenia pożarowego lub wskazane są położenie i pojemność lub wydajność sprzętu przeciwpożarowego odpowiedniego do zagrożenia pożarowego. Jednostka nie może być oddana do użytku bez zainstalowanego właściwego sprzętu przeciwpożarowego. Pomieszczenia maszynowe z silnikami na benzynę są chronione przez system gaśniczy pozwalający uniknąć potrzeby otwarcia pomieszczenia maszynowego w przypadku pożaru. Znajdujące się w wyposażeniu przenośne gaśnice są umieszczone w miejscach łatwo dostępnych, a co najmniej jedna z nich jest łatwo dostępna z miejsca sterowania rekreacyjną jednostką pływającą.

5.7. Światła nawigacyjne, sygnały świetlne i sygnały dźwiękowe

W przypadku gdy zainstalowane są światła nawigacyjne, sygnały świetlne i sygnały dźwiękowe, spełniają one wymagania przepisów COLREG 1972 (Międzynarodowe przepisy o zapobieganiu zderzeniom na morzu) lub CEVNI (Europejski kodeks żeglugi po śródlądowych drogach wodnych).

5.8. Zapobieganie zrzutom zanieczyszczeń i urządzenia ułatwiające transport odpadów na ląd

Jednostka pływająca jest zbudowana tak, aby nie dopuścić do przypadkowego zrzutu zanieczyszczeń (olej, paliwo itd.).

Każda toaleta zamontowana w jednostce rekreacyjnej jest połączona wyłącznie z systemem zbiorników nieczystości lub systemem oczyszczania ścieków.

Jednostki rekreacyjne z zainstalowanymi zbiornikami nieczystości są wyposażone w standardowe połączenie umożliwiające podłączenie przewodów rurowych urządzeń odbiorczych do przewodu odprowadzającego zanieczyszczenia z rekreacyjnej jednostki pływającej.

Ponadto wszelkie rury do odprowadzania odchodów ludzkich przechodzące przez kadłub są wyposażone w zawory z możliwością zablokowania w pozycji zamkniętej.

B. Zasadnicze wymagania dotyczące emisji spalin z silników napędowych

Silniki napędowe spełniają zasadnicze wymagania dotyczące emisji spalin zawarte w niniejszej części.

1. IDENTYFIKACJA SILNIKA NAPĘDOWEGO

1.1. Każdy silnik ma wyraźne oznaczenie zawierające następujące informacje:

- a) nazwisko lub nazwa, zarejestrowana nazwa handlowa lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres kontaktowy producenta silnika; i w stosownych przypadkach, nazwisko lub nazwa i adres kontaktowy osoby adaptującej silnik;
- b) w stosownych przypadkach, typ silnika, rodzina silnika;
- c) niepowtarzalny numer seryjny silnika;
- d) oznakowanie CE, zgodnie z art. 18.

1.2. Oznaczenia, o których mowa w pkt 1.1, muszą zachować trwałość przez okres normalnego cyklu życia silnika, być wyraźnie czytelne i nieusuwalne. Oznakowania lub tabliczki należy umieszczać w taki sposób, aby były trwale zamocowane przez okres normalnego cyklu życia silnika i nie mogły być usunięte bez ich zniszczenia lub zamazania.

1.3. Oznaczenia muszą być zamocowane do części silnika niezbędnej do jego normalnego działania i normalnie niewymagającej wymiany w okresie cyklu życia silnika.

1.4. Oznaczenia muszą być umieszczone w taki sposób, aby były łatwo widoczne po zmontowaniu wszystkich części koniecznych do działania silnika.

2. WYMAGANIA DOTYCZĄCE EMISJI SPALIN

Silniki napędowe są zaprojektowane, zbudowane i zmontowane w taki sposób, że po prawidłowym zainstalowaniu i przy normalnym użytkowaniu emisje nie przekraczają granicznych wartości przedstawionych w tabeli 1 w pkt 2.1 oraz w tabelach 2 i 3 w pkt 2.2:

2.1. Wielkości mające zastosowanie na użytek art. 55 ust. 2 i tabeli 2 w pkt 2.2:

Tabela 1

Typ	Tlenek węgla $CO = A + B/P_N^n$			Węglowodory $HC = A + B/P_N^n$			Tlenki azotu NO_x	Cząstki stałe PT
	A	B	n	A	B	n		
Silnik dwusuwowy z zapłonem iskrowym	150,0	600,0	1,0	30,0	100,0	0,75	10,0	Nie dotyczy
Silnik czterosuwowy z zapłonem iskrowym	150,0	600,0	1,0	6,0	50,0	0,75	15,0	Nie dotyczy
Silnik z zapłonem samoczynnym	5,0	0	0	1,5	2,0	0,5	9,8	1,0

gdzie A, B i n są stałymi zgodnie z tabelą, a P_N jest znamionową mocą silnika w kW.

2.2. Wielkości mające zastosowanie od dnia 18 stycznia 2016 r.:

Tabela 2

Graniczne wartości emisji spalin dla silników z zapłonem samoczynnym ()**

Pojemność skokowa SV (L/cyl)	Znamionowa moc silnika P _N (kW)	Cząstki stałe PT (g/kWh)	Węglowodory + tlenki azotu HC + NO _x (g/kWh)
SV < 0,9	P _N < 37	Wartości wskazane w tabeli 1	
	37 ≤ P _N < 75 (*)	0,30	4,7
	75 ≤ P _N < 3 700	0,15	5,8
0,9 ≤ SV < 1,2	P _N < 3 700	0,14	5,8
1,2 ≤ SV < 2,5		0,12	5,8
2,5 ≤ SV < 3,5		0,12	5,8
3,5 ≤ SV < 7,0		0,11	5,8

(*) Ewentualnie, silniki z zapłonem samoczynnym o znamionowej mocy silnika wynoszącej co najmniej 37 kW, ale nie więcej niż 75 kW, o pojemności skokowej poniżej 0,9 litra/cylinder nie mogą przekraczać granicznej wartości emisji PT wynoszącej 0,20 g/kWh oraz połączonej granicznej wartości emisji HC + NO_x wynoszącej 5,8 g/kWh.

(**) Żaden silnik z zapłonem samoczynnym nie może przekraczać granicznej wielkości emisji tlenku węgla (CO) wynoszącej 5,0 g/kWh.

Tabela 3

Graniczne wartości emisji spalin dla silników z zapłonem iskrowym

Typ silnika	Znamionowa moc silnika P _N (kW)	Tlenek węgla CO (g/kWh)	Węglowodory + tlenki azotu HC + NO _x (g/kWh)
Silniki z przekładnią typu „Z” i stacjonarne	P _N ≤ 373	75	5
	373 < P _N ≤ 485	350	16
	P _N > 485	350	22
Silniki przyczepne oraz silniki wykorzystywane w skuterkach wodnych	P _N ≤ 4,3	500 – (5,0 × P _N)	30
	4,3 < P _N ≤ 40	500 – (5,0 × P _N)	$15,7 + \left(\frac{50}{P_N^{0,9}} \right)$
	P _N > 40	300	$15,7 + \left(\frac{50}{P_N^{0,9}} \right)$

2.3. Cykle badawcze:

Stosowane cykle badawcze oraz współczynniki ważenia:

Stosuje się następujące wymagania zgodne z normą ISO 8178-4:2007, przy uwzględnieniu wartości zawartych w tabeli poniżej.

W przypadku silników z zapłonem samoczynnym z regulacją prędkości stosuje się cykl badawczy E1 lub E5 lub alternatywnie – powyżej 130 kW – można stosować cykl badawczy E3. W przypadku silników z zapłonem iskrowym z regulacją prędkości stosuje się cykl badawczy E4.

Cykl E1, numer fazy	1	2	3	4	5
Prędkość	Prędkość znamionowa		Pośrednia prędkość obrotowa		Niska prędkość/bieg jałowy
Moment obrotowy, %	100	75	75	50	0
Współczynnik ważenia	0,08	0,11	0,19	0,32	0,3
Prędkość	Prędkość znamionowa		Pośrednia prędkość obrotowa		Niska prędkość/bieg jałowy
Cykl E3, numer fazy	1	2	3	4	
Prędkość, %	100	91	80	63	
Moc, %	100	75	50	25	
Współczynnik ważenia	0,2	0,5	0,15	0,15	
Cykl E4, numer fazy	1	2	3	4	5
Prędkość, %	100	80	60	40	Bieg jałowy
Moment obrotowy, %	100	71,6	46,5	25,3	0
Współczynnik ważenia	0,06	0,14	0,15	0,25	0,40
Cykl E5, numer fazy	1	2	3	4	5
Prędkość, %	100	91	80	63	Bieg jałowy
Moc, %	100	75	50	25	0
Współczynnik ważenia	0,08	0,13	0,17	0,32	0,3

Jednostki notyfikowane mogą uznać badania przeprowadzone przy zastosowaniu innych cykli badawczych, jak wskazano w normie zharmonizowanej i w stosownym przypadku w odniesieniu do cyklu pracy silnika.

2.4. Zastosowanie rodziny silników napędowych i wybór macierzystego silnika napędowego

Pośród asortymentu produkowanych przez siebie silników producent silnika odpowiada za wskazanie tych silników, które mają zostać włączone do rodziny silników.

Silnik macierzysty jest wybierany z rodziny silników w taki sposób, by jego charakterystyka emisji była reprezentatywna dla wszystkich silników należących do danej rodziny. Jako silnik macierzysty danej rodziny powinien zazwyczaj być wybierany silnik o właściwościach, które mają prowadzić do wytwarzania najwyższych wartości emisji jednostkowych (wyrażonych w g/kWh) przy dokonywaniu pomiaru w ramach stosowanego cyklu badawczego.

2.5. Paliwa badawcze

Paliwa badawcze wykorzystywane do badań wartości emisji mają następujące parametry:

Benzyna				
Właściwość	RF-02-99 Bezołowiowa		RF-02-03 Bezołowiowa	
	minimum	maksimum	minimum	maksimum
Badawcza liczba oktanowa (RON)	95	—	95	—
Motorowa liczba oktanowa (MON)	85	—	85	—
Gęstość w temperaturze 15 °C (kg/m ³)	748	762	740	754
Początkowa temperatura wrzenia (°C)	24	40	24	40
Odsetek masy siarki (mg/kg)	—	100	—	10

Benzyna

Właściwość	RF-02-99 Bezołowiowa		RF-02-03 Bezołowiowa	
	minimum	maksimum	minimum	maksimum
Zawartość ołowiu (mg/l)	—	5	—	5
Prężność par według Reida (kPa)	56	60	—	—
Prężność par (DVPE) (kPa)	—	—	56	60

Olej napędowy

Właściwość	RF-06-99		RF-06-03	
	minimum	maksimum	minimum	maksimum
Liczba cetanowa	52	54	52	54
Gęstość w temperaturze 15 °C (kg/m ³)	833	837	833	837
Końcowa temperatura wrzenia (°C)	—	370	—	370
Temperatura zapłonu (°C)	55	—	55	—
Odsetek masy siarki (mg/kg)	Do ustalenia	300 (50)	—	10
Odsetek masy popiołu (%)	Do ustalenia	0,01	—	0,01

Jednostki notyfikowane mogą uznać badania przeprowadzone z udziałem innego paliwa badawczego, jak wskazano w normie zharmonizowanej.

3. TRWAŁOŚĆ

Producent silnika dostarcza instrukcje instalacji i konserwacji silnika, których stosowanie powinno oznaczać, że przy normalnym użytkowaniu silnik będzie spełniał wymaganie w zakresie granicznych wartości wskazanych w pkt 2.1 i 2.2 w okresie jego normalnego cyklu życia i w normalnych warunkach użytkowania.

Informacje te producent silnika uzyskuje na podstawie wcześniejszych badań opartych na normalnych cyklach pracy i obliczeń zmęczenia części składowych w taki sposób, aby mógł przygotować niezbędne instrukcje konserwacji i wydać je w momencie pierwszego wprowadzenia do obrotu nowych silników.

Okres normalnego cyklu życia wynosi:

- a) w przypadku silników z zapłonem samoczynnym: 480 godzin pracy lub 10 lat, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej;
- b) w przypadku silników z zapłonem iskrowym, stacjonarnych lub silników z przekładnią typu „Z” ze zintegrowanym układem wydechowym lub bez niego:
 - (i) w przypadku silników należących do kategorii $P_N \leq 373$ kW: 480 godzin pracy lub 10 lat, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej,
 - (ii) w przypadku silników należących do kategorii $373 < P_N \leq 485$ kW: 150 godzin pracy lub trzy lata, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej,
 - (iii) w przypadku silników należących do kategorii $P_N > 485$ kW: 50 godzin pracy lub jeden rok, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej;
- c) w przypadku silników wykorzystywanych w skuterach wodnych: 350 godzin pracy lub pięć lat, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej;
- d) w przypadku silników przyczepnych: 350 godzin pracy lub 10 lat, zależnie od tego, który z tych okresów upłynie wcześniej.

4. INSTRUKCJA OBSŁUGI

Każdy silnik jest dostarczany z instrukcją obsługi w języku lub językach, które mogą być z łatwością zrozumiane przez konsumentów i innych użytkowników końcowych, ustalonych przez państwo członkowskie, w którym silnik ma zostać wprowadzony do obrotu.

Instrukcja obsługi:

- a) zawiera instrukcje instalacji, użytkowania i konserwacji potrzebne do zapewnienia sprawnego funkcjonowania silnika celem spełnienia wymagań przewidzianych w sekcji 3 (Trwałość);
- b) podaje moc silnika, mierzoną zgodnie z normą zharmonizowaną.

C. Zasadnicze wymagania dotyczące emisji hałasu

Rekreacyjne jednostki pływające z silnikiem stacjonarnym lub silnikiem z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego, skutery wodne oraz silniki przyczepne i silniki z przekładnią typu „Z” z zintegrowanym układem wydechowym spełniają zasadnicze wymagania dotyczące emisji hałasu zawarte w niniejszej części.

1. POZIOMY EMISJI HAŁASU

- 1.1. Rekreacyjne jednostki pływające z silnikiem stacjonarnym lub z silnikiem z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego, skutery wodne oraz silniki przyczepne i silniki z przekładnią typu „Z” z zintegrowanym układem wydechowym są zaprojektowane, zbudowane i zmontowane w taki sposób, że emisja hałasu nie przekracza granicznych wartości zawartych w poniższej tabeli:

Znamionowa moc silnika (silnik pojedynczy) w kW	Maksymalny poziom ciśnienia akustycznego = L_{pASmax} w dB
$P_N \leq 10$	67
$10 < P_N \leq 40$	72
$P_N > 40$	75

gdzie P_N = moc znamionowa pojedynczego silnika w kW przy prędkości znamionowej, a L_{pASmax} = maksymalny poziom ciśnienia akustycznego w dB.

W przypadku jednostek dwusilnikowych i wielosilnikowych dla wszystkich typów silników można stosować wartości większe o 3 dB.

- 1.2. Jako alternatywę dla badań opartych na pomiarze dźwięku, uznaje się, że rekreacyjne jednostki pływające z silnikami stacjonarnymi lub silnikami z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego spełniają wymagania dotyczące hałasu przedstawione w pkt 1.1, jeżeli ich liczba Froude'a $\leq 1,1$, stosunek mocy do wyporności ≤ 40 , a silnik oraz układ wydechowy są zainstalowane zgodnie ze specyfikacjami producenta silnika.
- 1.3. „Liczbę Froude'a” F_n oblicza się, dzieląc maksymalną prędkość jednostki rekreacyjnej V (m/s) przez pierwiastek kwadratowy z długości linii wodnej lwl (m) pomnożonej przez przyspieszenie ziemskie $g = 9,8 \text{ m/s}^2$.

$$F_n = \frac{V}{\sqrt{(g \cdot lwl)}}$$

„Stosunek mocy do wyporności” oblicza się, dzieląc znamionową moc silnika P_N (w kW) przez wyporność jednostki rekreacyjnej D (w tonach)

$$\text{Stosunek mocy do wyporności} = \frac{P_N}{D}$$

2. INSTRUKCJA OBSŁUGI

Instrukcja obsługi dołączana do rekreacyjnej jednostki pływającej z silnikiem stacjonarnym lub silnikami z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego oraz do skutera wodnego, wymagana zgodnie z częścią A pkt 2.5, zawiera informacje niezbędne do utrzymywania jednostki rekreacyjnej i układu wydechowego w stanie, który na ile to możliwe, zapewni przy normalnym użytkowaniu zgodność z określonymi granicznymi wielkościami hałasu.

Instrukcja obsługi dołączana do silników przyczepnych oraz silników z przekładnią typu „Z” z zintegrowanym układem wydechowym, wymagana zgodnie z częścią B sekcja 4, zawiera instrukcje niezbędne do utrzymywania silnika w stanie, który na ile to możliwe, zapewni przy normalnym użytkowaniu zgodność z określonymi granicznymi wielkościami hałasu.

3. TRWAŁOŚĆ

Przepisy dotyczące trwałości przedstawione w części B sekcja 3 stosuje się odpowiednio do kwestii zgodności z wymaganiami dotyczącymi emisji hałasu zawartymi w sekcji 1 niniejszej części.

ZAŁĄCZNIK II

ELEMENTY SKŁADOWE JEDNOSTKI PŁYWAJĄCEJ

- 1) Zabezpieczony przed zapłonem osprzęt silników stacjonarnych i benzynowych silników z przekładnią typu „Z” oraz przestrzeni ze zbiornikami benzyny;
 - 2) Urządzenia blokujące rozruch przy włączonym biegu w przypadku silników przyczepnych;
 - 3) Koła sterowe, urządzenia sterowe i linki sterociągów;
 - 4) Zbiorniki paliwa przeznaczone do instalowania na stałe i węże paliwowe;
 - 5) Prefabrykowane luki i iluminatory.
-

ZAŁĄCZNIK III

**DEKLARACJA PRODUCENTA LUB IMPORTERA CZĘŚCIOWO UKOŃCZONEJ JEDNOSTKI PŁYWAJĄCEJ
(ART. 6 UST. 2)**

Deklaracja producenta lub importera mającego siedzibę w Unii, o której to deklaracji mowa w art. 6 ust. 2, zawiera następujące informacje:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) nazwę i adres przedstawiciela producenta mającego siedzibę w Unii lub, w stosownych przypadkach, osoby odpowiedzialnej za wprowadzenie do obrotu;
- c) opis częściowo ukończonej jednostki pływającej;
- d) oświadczenie, że częściowo ukończona jednostka pływająca spełnia zasadnicze wymagania mające zastosowanie na tym etapie budowy; obejmuje ono odniesienia do odpowiednich stosowanych norm zharmonizowanych lub odniesienia do specyfikacji, w stosunku do których deklarowana jest zgodność na tym etapie budowy; a także, że jednostka pływająca zostanie ukończona przez inne osoby fizyczne lub prawne przy zachowaniu pełnej zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK IV

DEKLARACJA ZGODNOŚCI UE nr xxxxx ⁽¹⁾

1. Nr xxxxx (wyrób: numer wyrobu, partii, typu lub numer seryjny):
2. Nazwa i adres producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela [Upoważniony przedstawiciel musi również podać nazwę firmy oraz adres producenta] lub prywatnego importera.
3. Przedmiotowa deklaracja zgodności jest wydawana na wyłączną odpowiedzialność producenta lub prywatnego importera lub osoby, o której mowa w art. 19 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2013/53/UE.
4. Przedmiot deklaracji (opis wyrobu umożliwiający identyfikowalność. W stosownych przypadkach może zawierać zdjęcie):
5. Opisany w pkt 4 przedmiot deklaracji jest zgodny z odnośnymi wymaganiami unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego.
6. Odwołania do odnośnych norm zharmonizowanych, które zastosowano, lub do innych specyfikacji technicznych, w stosunku do których deklarowana jest zgodność.
7. W stosownych przypadkach: jednostka notyfikowana ... (nazwa, numer) przeprowadziła ... (opis czynności) oraz wydała certyfikat:
8. Wskazanie osoby upoważnionej do składania podpisu w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela.
9. Informacje dodatkowe:

Deklaracja zgodności UE zawiera oświadczenie producenta silnika napędowego oraz osoby adaptującej silnik zgodnie z art. 6 ust. 4 lit. b) i c), że:

- a) silnik – po zainstalowaniu na jednostce, zgodnie z instrukcjami instalacyjnymi dołączonymi do silnika – spełnia:
 - (i) wymagania dotyczące emisji spalin zawarte w niniejszej dyrektywie;
 - (ii) wartości graniczne określone w dyrektywie 97/68/WE odnoszące się do silników objętych homologacją typu zgodnie z dyrektywą 97/68/WE, które spełniają graniczne wartości emisji etapu III A, etapu III B lub etapu IV dla silników z zapłonem samoczynnym, z wyjątkiem silników stosowanych do napędu statków żeglugi śródlądowej, lokomotyw i wagonów, zgodnie z załącznikiem I pkt 4.1.2 do tej dyrektywy; lub
 - (iii) wartości graniczne określone w rozporządzeniu (WE) nr 595/2009 odnoszące się do silników objętych homologacją typu zgodnie z tym rozporządzeniem.

Silnik nie może być oddany do użytku, dopóki jednostka pływająca, na której ma być zainstalowany, nie zostanie uznana, jeżeli jest to wymagane, za spełniającą wymagania odpowiedniego przepisu niniejszej dyrektywy.

Jeżeli silnik został wprowadzony do obrotu w czasie dodatkowego okresu przejściowego przewidzianego w art. 55 ust. 2, deklaracja zgodności UE zawiera informację o tym fakcie.

Podpisano w imieniu:

(miejsce i data wydania)

(nazwisko, stanowisko) (podpis)

⁽¹⁾ Nadanie numeru deklaracji zgodności nie jest obowiązkowe.

ZAŁĄCZNIK V

RÓWNOWAŻNA ZGODNOŚĆ USTALANA W OPARCIU O OCENĘ POKONSTRUKCYJNĄ (MODUŁ PCA)

1. Ustalanie zgodności w oparciu o ocenę pokonstrukcyjną jest procedurą mającą na celu ocenę równoważnej zgodności wyrobu, w przypadku gdy producent nie wziął odpowiedzialności za zgodność tego wyrobu z niniejszą dyrektywą, i w związku z tym osoba fizyczna lub prawna wskazana w art. 19 ust. 2, 3 lub 4, która wprowadza wyrób do obrotu lub oddaje go do użytku na swoją własną odpowiedzialność, przyjmuje na siebie obowiązek zapewnienia równoważnej zgodności wyrobu. Osoba ta wywiązuje się ze zobowiązań przewidzianych w pkt 2 i 4 oraz zapewnia i deklaruje na swoją wyłączną odpowiedzialność zgodność przedmiotowego wyrobu podlegającego przepisom określonym w pkt 3 z mającymi zastosowanie wymaganiami niniejszej dyrektywy.
2. Osoba wprowadzająca wyrób do obrotu lub wprowadzająca go do użytku składa w jednostce notyfikowanej wniosek w sprawie przeprowadzenia oceny pokonstrukcyjnej i musi udostępnić jednostce notyfikowanej dokumenty oraz dokumentację techniczną, umożliwiającą jednostce notyfikowanej przeprowadzenie oceny zgodności wyrobu z wymaganiami niniejszej dyrektywy, a także wszelkie dostępne informacje dotyczące wykorzystania wyrobu po jego pierwszym oddaniu do użytku.

Osoba wprowadzająca taki wyrób do obrotu lub oddająca go do użytku przechowuje te dokumenty i informacje do dyspozycji odpowiednich organów krajowych przez okres 10 lat od przeprowadzenia oceny wyrobu w zakresie jego równoważnej zgodności zgodnie z procedurą oceny pokonstrukcyjnej.

3. Jednostka notyfikowana bada każdy wyrób osobno i przeprowadza obliczenia, badania oraz inne oceny w zakresie niezbędnym do zapewnienia wykazania równoważnej zgodności wyrobu z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Jednostka notyfikowana sporządza i wydaje certyfikat oraz odpowiednie sprawozdanie dotyczące przeprowadzonej oceny zgodności i przechowuje egzemplarz certyfikatu oraz odpowiedniego sprawozdania dotyczącego przeprowadzonej oceny zgodności do dyspozycji odpowiednich organów krajowych przez okres 10 lat po wydaniu tych dokumentów.

Jednostka notyfikowana umieszcza swój numer identyfikacyjny na zatwierdzonym produkcie za oznakowaniem zgodności CE lub zleca jego umieszczenie na własną odpowiedzialność.

W przypadku gdy oceniany wyrób jest jednostką pływającą, jednostka notyfikowana zleca również, na własną odpowiedzialność, umieszczenie numeru identyfikacyjnego jednostki pływającej, o którym mowa w załączniku I część A pkt 2.1, natomiast pole przeznaczone na wpisanie kodu kraju producenta zostaje wykorzystane do wskazania kraju, w którym jednostka notyfikowana ma siedzibę, a pole przeznaczone na wpisanie niepowtarzalnego kodu producenta przypisanego przez organ krajowy państwa członkowskiego zostaje przeznaczone na umieszczenie kodu identyfikacyjnego przypisanego jednostce notyfikowanej w ramach oceny pokonstrukcyjnej, za którym umieszcza się również numer seryjny certyfikatu oceny pokonstrukcyjnej. Pola numeru identyfikacyjnego jednostki pływającej przeznaczone na wpisanie miesiąca i roku produkcji oraz roku modelu wykorzystuje się do wskazania miesiąca i roku przeprowadzenia oceny pokonstrukcyjnej.

4. Oznakowanie zgodności CE i deklaracja zgodności UE.
 - 4.1. Osoba wprowadzająca wyrób do obrotu lub wprowadzająca go do użytku umieszcza oznakowanie CE oraz, na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej, o której mowa w sekcji 3, umieszcza numer identyfikacyjny tej jednostki na produkcie, którego równoważna zgodność z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy została oceniona i poświadczona przez jednostkę notyfikowaną.
 - 4.2. Osoba wprowadzająca wyrób do obrotu lub oddająca go do użytku sporządza deklarację zgodności UE i przechowuje ją na użytek organów krajowych przez 10 lat od dnia wydania certyfikatu oceny pokonstrukcyjnej. Deklaracja zgodności identyfikuje wyrób, dla którego została sporządzona.

Egzemplarz deklaracji zgodności UE zostaje udostępniony właściwym organom na ich żądanie.

- 4.3. Jeżeli oceniany wyrób jest jednostką pływającą, osoba wprowadzająca jednostkę pływającą do obrotu lub oddająca ją do użytku umieszcza na jednostce pływającej tabliczkę znamionową opisaną w załączniku I część A pkt 2.2, która zawiera sformułowanie „ocena pokonstrukcyjna”, oraz numer identyfikacyjny jednostki pływającej opisany w załączniku I część A pkt 2.1 zgodnie z przepisami zawartymi w sekcji 3.
5. Jednostka notyfikowana informuje osobę wprowadzającą wyrób do obrotu lub oddającą go do użytku o zobowiązaniach nałożonych na nią w ramach procedury oceny pokonstrukcyjnej.

ZAŁĄCZNIK VI

WYMAGANIA UZUPEŁNIAJĄCE OBOWIĄZUJĄCE W PRZYPADKU ZASTOSOWANIA WEWNĘTRZNEJ KONTROLI PRODUKCJI W POŁĄCZENIU Z TESTOWANIEM PRODUKCJI POD NADZOREM USTANOWIONYM W MODULE A1 (ART. 24 UST. 2)**Projekt i budowa**

Producent lub inna osoba działająca w jego imieniu poddaje jedną lub kilka jednostek pływających reprezentatywnych dla wyrobów producenta jednemu lub kilku następującym badaniom, równoważnym obliczeniom lub kontroli:

- a) badanie stabilności zgodnie z załącznikiem I część A pkt 3.2;
- b) badanie charakterystyki pływalności zgodnie z załącznikiem I część A pkt 3.3.

Emisja hałasu

W przypadku rekreacyjnych jednostek pływających wyposażonych w silnik stacjonarny lub silnik z przekładnią typu „Z” bez zintegrowanego układu wydechowego oraz skuterów wodnych jedna lub kilka jednostek pływających reprezentatywnych dla wyrobów producenta jednostek pływających są poddawane przez producenta jednostki pływającej lub w jego imieniu – na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej wybranej przez producenta – badaniom emisji hałasu określonym w załączniku I część C.

W przypadku silników przyczepnych oraz silników z przekładnią typu „Z” z zintegrowanym układem wydechowym jeden lub kilka silników z każdej rodziny silników reprezentatywnych dla wyrobów producenta silnika jest poddawanych przez producenta silnika lub w jego imieniu – na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej wybranej przez producenta – badaniom emisji hałasu określonym w załączniku I część C.

Jeżeli badany jest więcej niż jeden silnik z rodziny silników, w celu zapewnienia zgodności próbki stosuje się metodę statystyczną opisaną w załączniku VII.

ZAŁĄCZNIK VII

OCENA ZGODNOŚCI PRODUKCJI W ZAKRESIE EMISJI SPALIN I HAŁASU

1. W celu sprawdzenia zgodności rodziny silników, z serii pobiera się próbkę silników. Producent w porozumieniu z jednostką notyfikowaną decyduje o wielkości (n) próbki.
2. Dla każdego regulowanego składnika emisji spalin i hałasu oblicza się średnią arytmetyczną X z wyników otrzymanych dla danej próbki. Serię produkcyjną uważa się za zgodną z wymaganiami (decyzja pozytywna), jeżeli spełniony jest następujący warunek:

$$X + k \cdot S \leq L$$

S jest odchyleniem standardowym, gdzie:

$$S^2 = \sum(x - X)^2 / (n - 1)$$

X = średnia arytmetyczna wyników uzyskanych z próbki

x = pojedyncze wyniki uzyskane z próbki

L = właściwa graniczna wielkość

n = liczba silników w próbce

k = współczynnik statystyczny zależny od n (zob. tabela poniżej)

n	2	3	4	5	6	7	8	9	10
k	0,973	0,613	0,489	0,421	0,376	0,342	0,317	0,296	0,279
n	11	12	13	14	15	16	17	18	19
k	0,265	0,253	0,242	0,233	0,224	0,216	0,210	0,203	0,198

Jeżeli $n \geq 20$, to $k = 0,860/\sqrt{n}$.

ZAŁĄCZNIK VIII

PROCEDURA UZUPEŁNIAJĄCA STOSOWANA W RAMACH OCENY ZGODNOŚCI Z TYPEM PRZEPROWADZANEJ W OPARCIU O WEWNĘTRZNA KONTROLĘ PRODUKCJI (MODUŁ C)

Gdy poziom jakości w przypadkach, o których mowa w art. 24 ust. 5, okaże się niezadawalający, stosuje się następującą procedurę:

Silnik zostaje pobrany z serii i poddany badaniu opisanemu w załączniku I część B. Badane silniki są dotarte częściowo lub całkowicie zgodnie ze specyfikacjami producenta. Jeżeli emisja spalin silnika pobranego z serii przekracza wartości graniczne zgodne z załącznikiem I część B, producent może wystąpić o wykonanie pomiaru na próbce silników pobranej z serii łącznie z pierwotnie przyjętym silnikiem. W celu zapewnienia zgodności próbki silników z wymaganiami niniejszej dyrektywy stosuje się metodę statystyczną opisaną w załączniku VII.

ZAŁĄCZNIK IX

DOKUMENTACJA TECHNICZNA

Dokumentacja techniczna, o której mowa w art. 7 ust. 2 oraz w art. 25, zawiera, w zakresie w jakim jest to właściwe dla oceny, następujące informacje:

- a) ogólny opis typu;
 - b) koncepcyjne rysunki projektowe i wykonawcze oraz schematy elementów składowych, podzespołów, obwodów oraz inne istotne dane;
 - c) opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia powyższych rysunków i schematów oraz działania wyrobu;
 - d) wykaz norm, o których mowa w art. 14, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych w celu spełnienia zasadniczych wymagań w przypadkach, gdy nie zastosowano norm, o których mowa w art. 14;
 - e) wyniki wykonanych obliczeń projektowych, przeprowadzonych badań oraz inne istotne dane;
 - f) sprawozdania z badań lub obliczenia dotyczące stabilności zgodnie z załącznikiem I część A pkt 3.2 i pływalności zgodnie z załącznikiem I część A pkt 3.3;
 - g) sprawozdania z badań emisji spalin świadczące o zgodności z załącznikiem I część B sekcja 2;
 - h) sprawozdania z badań emisji hałasu świadczące o zgodności z załącznikiem I część C sekcja 1.
-